

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET VERLATEN KLOOSTER

N° 2370

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Verlaten Klooster

HOOFDSTUK I

DE ZIEKENZAAL

Het was kalm en stil in de grote ziekenzaal van de vrouwen-afdeling in het ziekenhuis St. Louis, in de wijk van Chateau Landon gelegen. Het was ongeveer één uur in de namiddag en zo-even had een jonge leerling-verpleegster, geholpen door zaalzusters, de maaltijd rondgediend onder degenen, die geen speciaal dieet behoeften.

In twee aaneen gebouwde zalen stonden meer dan honderd twintig bedden, waarvan er op dat tijdstip ruim tachtig bezet waren; voor dat hospitaal een buitengewoon gunstig percentage.

Niet ver van de grote ingangdeur bevond zich, aan het begin van de brede middenloop, die de twee rijen bedden van elkander scheidde, het tafeltje van Zuster Labiche, de hoofdverpleegster.

Zij was een vrouw die er streng uit-

zag, met haar glad gestreken, grijze haren, haar grote, rechte neus, en haar doordringende blauwgrijze ogen, maar toch hielden allen van haar, want onder dat schijnbaar harde uiterlijk lag een hart van goud verscholen, een eindeloze liefde voor degenen die aan haar zorgen waren toevertrouwd.

De zaal was hoog, zeer licht, door de twaalf hoog aangebrachte vensters in iedere wand, zodat de zonnestralen er ongehinderd in konden doordringen.

Het twaalfde bed, van de brede hoofd-deur afgerekend, was pas sedert die ochtend bezet.

Er lag een vrouw in van omtrent dertig jaren, met een zeer bleek gelaat, waarvan men, toen zij werd binnengebracht, zwaar gewond door een kogel in de borst, een laag schmink had moeten

wegwassen, waardoor nu de vale, droge huid van een ongezonde kleur zichtbaar was geworden.

De dokter die haar het eerst had onderzocht, en zich in zijn witte jas over haar had heengebukt, had heel even de schouders opgehaald.

Hoe menigmaal werden er in dat hospitaal niet vrouwen van hare soort binnengebracht, op dezelfde wijze gewond, het slachtoffer van een of andere geheimzinnige liefdesroman en die menigmaal zelfs de dader of de daders niet wilden aanwijzen.

Deze vrouw was trouwens niet tot iets dergelijks in staat geweest, want het bloedverlies had haar schier geheel uitgeput, en nadat men niet zonder gevaar de kogel had verwijderd, had zij uren lang als dood in het kleine zijzaaltje van de operatiekamer gelegen, totdat men het durfde wagen haar naar de grote ziekenzaal te laten overbrengen, welke ondergebracht was in een der vleugels die, losstaande, om het vierkante hoofgebouw waren bijgebouwd.

Zij had toen even de ogen opgeslagen, en was bijna onmiddellijk daarna ingeslapen, blijkbaar niet in staat een enkel woord te uiten.

Hoofdverpleegster Labiche had het hoofd geschud, na enige tijd zwijgend op de patiënt te hebben neergekeken.

Het was een zonderlinge geschiedenis met deze gewonde geweest.

Diep in de nacht was de politie van het dichtstbijliggende posthuis opgebeld, dat er in de Rue Madras in een zeker huis een zwaargewonde vrouw lag.

Het nummer van het huis was er bij opgegeven, en natuurlijk wisten de politieagenten uit de betreffende wijk, die daar geregeld dienst deden, onmiddellijk te zeggen dat het huis in de genoemde straat bewoond werd door een zekere Gaston Huguet, een schatrijke Parijzenaar, over wiens doen en laten juist in de laatste tijd zonderlinge en vrij onrustbarende geruchten de ronde deden.

Men kon zonder enige moeite het huis

binnengaan, daar de buitendeur open stond, en de agenten vonden inderdaad, na de trap te zijn opgegaan, in een fraai ledikant, in een voor een man wel wat al te weelderig ingerichte slaapkamer, een vrouw, zo goed als het ging verbonden met repen linnen, blijkbaar uit een kast in hetzelfde vertrek inderhaast weggehaald, en die in allerijl werd overgebracht naar het hospitaal, waar zij zich thans bevond.

Men vond in het fijn lederen tasje dat op het kussen was neergelegd, onder meer een marocain etui, dat visitekaartjes bevatte met de naam Georgette Dufour er op gedrukt.

Nauwelijks hadden de agenten die naam gelezen of ze keken elkander eens veelbetekenend aan, want voor hen was de zaak reeds duidelijk.

Mademoiselle Dufour immers, was niet alleen een vrij bekende variété-artiste, maar zij was ook de intieme vriendin geweest van de man, die dit huis bewoonde en die nergens te vinden was, evenmin trouwens als een van zijn bedienden. Men fluisterde dat zij betrokken was geweest bij enkele verdachte zaken, nog vóór zij kennis maakte met Huguet, en, om kort te gaan, de politie hield haar reeds sedert geruime tijd in het oog, nog niet wetende welke verrassingen haar wachtte ten aanzien van mijnheer Huguet, de schatrijke roué en bon-vivant.

Een klein begin van die verrassing gewerd haar reeds toen de brigadier, die de vier manschappen welke naar de Rue Madras waren gedirigeerd, aanvoerde, eveneens op het hoofdkussen een paar bankbiljetten vond, en daarnevens een velletje papier, waarop met potlood de volgende woorden geschreven stonden:

« Deze vrouw is neergeschoten door middel van een vernuftig toestel, verborgen in de gang voor deze kamer. In de vloer van die gang bevindt zich een kleine hefboom, die, als men er op trapt, zes of meer geweren doet afgaan in de tegenoverliggende muur verborgen. Gaston Huguet, die dit huis bewoont, is de

dader. Het geld, dat gij op het hoofdkussen vindt is bestemd om de eerste verpleegkosten van het slachtoffer te betalen.»

Geen ondertekening.

Dat was al iets merkwaardigs, maar het werd nog heel wat vreemder, toen de inhoud van dat briefje niets anders dan de waarheid bleek te bevatten en de agenten inderdaad in de gang, na de looper te hebben opgeslagen, een soort muisenval ontdekten, bestaande uit een losliggend gedeelte van de vloer, even vóór de deur, en dat op en neer bewoog als men er met opzet of bij ongeluk de voet op zette.

Bij een zorgvuldig onderzoek van de schijnbaar gladde muur, aan het einde van de tien meter lange gang, vonden zij daar ook een klep, geen halve hand breed, maar wel een meter lang die omhoog ging, zodra er op de hefboom getrapt werd, en waarachter, op een onderlinge afstand van omstreeks een decimeter, en ongeveer anderhalve meter boven de vloer, inderdaad zes geweren waren verborgen, waarvan de trekkers met ijzerdraad verbonden waren aan de losse vloerplank.

Het was even schrandler als moorddadig bedacht.

Natuurlijk werd het onderzoek nog verder voortgezet en men vond in de tegenoverliggende muur vijf kogelgaten. De zesde kogel had men teruggevonden in de borst van de zwaargewonde vrouw.

Daar men de patiënt nog in het geheel niet had kunnen ondervragen, werden er al aanstonds door de agenten talrijke veronderstellingen geopperd.

Natuurlijk was het briefje niet door de dader geschreven, maar door iemand, heel zeker een man, die getuige was geweest van de moordaanslag, en toch alle reden had gehad de plek van de misdaad bijtijds te verlaten; misschien wel om niet zelf betrokken te worden bij het misdrijf, dat misschien wel het leven kon kosten aan de gewonde.

Maar wat bewoog hem, voor haar verpleging te betalen?...

Hoe kwam zij, hoe kwam hij zelf in dat huis? Wat zochten zij er? Vanwaar die moorddadige afweermiddelen van de bewoner? Waar bevonden zich zijn drie of vier bedienden?

Op al die vragen was geen antwoord te geven, en zo deden de ordebewaarders het beste wat er te doen viel: zij brachten de gewonde vrouw zo snel mogelijk naar het naastbijzijnde ziekenhuis, het grote complex van St. Louis, namen het geld en het briefje mee, en nog geen half uur later was de patiënt geopereerd en het onderzoek naar al die geheimzinnigheid in volle gang.

Men kan dergelijke zaken in een stad als Parijs onmogelijk geheim houden, en de volgende ochtend reeds bevatten enkele ochtendbladen een relaas van het geheimzinnig geval, min of meer opgefleurd, al naar mate de lezerskring waarvoor het betreffende blad bestemd was.

De naam Huguet werd door de meesten nog met een zekere schroom genoemd, met een opvallende terughouding, die wel de verbazing moest opwekken van alle oningewijden.

Zonderling genoeg echter kwamen er nog diezelfde dag, extra middagedities uit, waarin eensklaps een ware stroom van beschuldigingen en verwoede aanvallen over Gaston Huguet werden uitgestort. Het was alsof plotseling een wachtwoord was herroepen hetwelk die man, op welke wijze dan ook, tegen al te heftige aanvallen had beschermd.

Er was onmiddellijk een bevel tot arrestatie tegen hem uitgevaardigd.

En die rijke losbol, tegen wie tot op dat ogenblik zelfs de politie niet scheen te durven optreden, was plotseling een voorwerp geworden van openbare minachting, van haat en van achtervolging.

Men noemde in dit verband de naam van Minister Louvois, die bevel moest hebben gegeven onverbiddelijk tegen de rijke misdadiger op te treden.

Ook het Senaatslid Bonneville, die zeer met de minister bevriend was, moest de hand in het spel hebben gehad, en de Minister van Justitie Louvois hebben

aangespoord, met kracht in te grijpen.

Niemand begreep goed, op drie of vier ingewijden na, waaraan deze plotselinge ommekeer was toe te schrijven, maar in ieder geval lieten de gevolgen zich niet wachten.

De dagbladen, die tot die tijd een wenk hadden gekregen zich niet om Huguet te bekommeren, wijdden plotseling hele kolommen aan het vreemde geval van deze man, die verscheidene malen reeds in aanraking was geweest met de politie, en telkens op onverklaarbare wijze vrijuit was gegaan, glimlachend, met opgericht hoofd, als iemand die volkomen zeker is van zijn zaak, en weet, dat hij geen aardse straffen te duchten heeft.

Niet alleen de dagbladen — ook de politie-autoriteiten sloegen nog in de loop van die dag om als een blad aan een boom.

Want reeds in de middag-edities verscheen een portret van Gaston Huguet, met een volledige persoonsbeschrijving, en met verzoek tot aanhouding en voorleiding.

Het kon niet anders, of deze wonderlijke verandering moest aanleiding geven tot gefluister, tot een nauwelijks onderdrukt gemompel — en dat deed zij dan ook.

Bladen van uiterst linkse richting beweerden zonder meer, zich evenwel wachtend namen te noemen, dat Huguet tot dusverre de bescherming had genoten van zeer machtige personages, en dat er dus nu blijkbaar iets geschied was, waardoor hij die bescherming plotseling had ingeboet, waarop natuurlijk een reeks van beschuldigingen volgde, aan het adres van de « corrupte, verkochte, veraden, rechtse regering », waarmede ons arm Frankrijk thans bezocht en vergiftigd wordt. »

Misschien dacht hoofdverpleegster Labiche wel aan dit alles, toen zij, nadat het lunchuur voorbij was, nogmaals op het ijzeren ledikant toetrad, van de nog steeds sluimerende patiënte, en peinzend de grote witte kaart las, die boven het

hoofdeinde was opgehangen :

« No. 41. Kogelwonde in de rechterborst. Projectiel geëxtirpeerd. Temperatuur te 11.30 : 39.7 graden. Polsslag zwak. »

Zij had genoeg verstand van dergelijke verwondingen om te weten, dat deze vrouw waarschijnlijk niet lang meer zou leven.

Nog even keek zij naar het marmewitte gelaat, dat daar onbeweeglijk op het kussen rustte, ging weer naar haar tafeltje terug en begon haar register bij te werken.

Een half uur later kwam de geneesheer die de operatie verricht had, een nog jonge man, die blijkbaar heel trots was op de geslaagde ingreep, maar die schrok toen hij het bed van nummer een en veertig bereikt had, de hartslag had onderzocht en de oogleden van de bewusteloze had opgelicht.

Hij wierp een wat schichtige blik op de hoofdzuster, die zacht zei :

— Geloof gij dat ze het er boven op zal halen, dokter ?

De geneesheer haalde even de schouders op, stak de handen in de zakken van zijn witte jas, en gaf ten antwoord :

— Als die bewusteloosheid nog lang aanhoudt, vrees ik het ergste. Slaapt zij over vier uren nog, als men dit een slaap mag noemen, dan vrees ik dat zij nooit meer wakker zal worden.

Hij ging weer verder, en bezocht alle bedden, tot zover zijn afdeling reikte, telkens vragen stellend aan de hoofdzuster, die hem op die tocht vergezelde.

Zo kwam hij ook aan de overzijde, aan de andere kant van de middenloop, waar hij verrast bleef staan voor een bed, dat die nacht nog leeg was geweest, en dat het nummer twee en twintig droeg.

Er lag een jonge vrouw in, met gitzwart haar, de donkere ogen wijd geopend, en een pijnlijk vertrokken gezicht.

De dokter wees even op haar en vroeg toen aan zuster Labiche :

— Wie is dat ?

— Haar naam weten wij nog niet, dokter, luidde het antwoord. Omstreeks vijf uur hier binnen gebracht. Bij een twist uit een raam van de eerste verdieping gevallen, of misschien wel gegooid. Toen de agenten haar vonden, kon zij nauwelijks spreken. Zij klaagt over inwendige pijnen.

Dokter Chaudois boog zich even over de jonge vrouw heen en vroeg:

— Waar heb je pijn, mijn kind?

— Overall — van binnen — kreunde de jonge vrouw.

— Geloof je dat je iets gebroken hebt?

— Geen armen en geen benen, dokter, antwoordde de patiënte met een pijnlijke glimlach.

— Ik zal je onderzoeken, zei de dokter kortaf.

Het scherm werd geplaatst, en dokter Chaudois begon een nauwgezet onderzoek.

Toen hij gereed was, keek hij enigszins verbaasd, en was blijkbaar wat verlegen met het geval.

— Ik kan geen ernstige verwondingen vinden, verklaarde hij toen. Je bent zelfs niet geschamd.

— Ik ben op zand gevallen, dokter, antwoordde de patiënte. Anders had ik zeker mijn nek gebroken. Als ik de vent die het mij leverde in handen krijg, laat hij oppassen. Vooral in de maagstreek heb ik pijn en het is alsof er een paar ribben gekneusd zijn.

— Nu, wij zullen wel zien. Hoe is je naam?

— Odette Godin, dokter.

Het scherm werd weggenomen, dokter en hoofdzuster vervolgden hun gewone middagvisite en toen verdween de witte jas weer achter de deur, door sommigen wanhopig nagezien, door anderen met een glimlach van hoop en vertrouwen.

En de rust keerde terug in de witte, hoge, van zon doorgvloeiende ziekenzaal.

Men hoorde niets anders dan het zachte fluisteren van sommige patiënten onder elkaar, en de lichte voetstappen der zusters, met hun grote, sneeuwblanke

kappen en hun vilten pantoffels, hun zachte, koele handen en hun rappe, geëfende bewegingen.

Een uur later ging de deur plotseling weer open, en dokter Chaudois kwam binnen, thans vergezeld van een rijzige man, kaarsrecht nog, ondanks zijn blijkbaar hoge ouderdom, die sprak uit zijn gerimpeld gelaat en zijn sneeuwwit borstelig haar.

Dokter Chaudois trad dadelijk met de bezoeker op het tafeltje van zuster Labiche toe, en stelde fluisterend voor:

— Dit is dokter Honfleur uit Genève, zuster. Mijn collega maakt een kleine tournee door verscheidene ziekenhuizen, tot het bestuderen van enkele gevallen van verwonding, waarvan hij thans een studie maakt in opdracht van de geneeskundige faculteit van Genève. Helaas kan ik u in deze zaal maar een paar gevallen aanwijzen, geachte collega, maar die zullen u wel belang inboezemen. Jammer genoeg heb ik zelf weinig tijd, maar ik laat u volkomen vrij. Hoe staat het met nummer negen, zuster?

— Zij leeft nog — en dat mag een wonder heten, antwoordde de hoofdzuster zacht. Maar ik denk dat zij de nacht niet meer haalt.

— Ga dan mede, waarde collega, dan zal ik u dat geval tonen. Ik geloof dat het werkelijk interessant genoeg is. In ieder geval heb ik iets dergelijks nog niet beleefd.

Dokter Honfleur boog zwiingend, en de beide geneesheren volgden de beddenrijen totdat de jonge arts bleef staan vóór een bed, waarop, onbeweeglijk als een standbeeld, een vrouw van omstreeks veertig jaar lag uitgestrekt, het hoofd en de hals gevat in een samenstel van banden en windsels, die het haar onmogelijk maakte, zich ook maar in het minst te bewegen.

— Revolverkogel in de hals, collega, legde Dokter Chaudois dadelijk uit, blijkbaar zeer ingenomen met het bijzondere geval dat hij hier kon vertonen. De kogel werd afgeschoten uit een zeer or-

dinaire revolver, een zogenaamde « Bulldog » en van vrij verre afstand. Het projectiel had echter genoeg kracht om door het weke halsvlees te gaan en de luchtpijp als het ware dicht te drukken in een flauwe bocht. Er bestond dus onmiddellijk gevaar door verstikking en wij hebben dat trachten te voorkomen door een glazen canula aan te brengen. Dit moest echter met grote voorzichtigheid gebeuren, en tevens zo snel mogelijk. Nu doet zich het geval voor dat wij de kogel wel niet zullen kunnen verwijderen zonder groot gevaar te lopen de hoofdslagader te raken. De vrees bestaat dat daarbij het lancet de canula zou raken en het fijne glas doen versplinteren. En de minste beweging kan dodelijk zijn, zoals gij kunt begrijpen. Daarom hebben wij haar hoofd en haar hals zodanig omwikkeld dat zij die niet kan bewegen. Vindt gij het geen belangwekkend geval?

De Zwitserse geneesheer had zich over de zwaargewonde heengebogen, die hem aanzag met een uitdrukking van dodelijke angst in de ogen.

Toen vroeg hij kortaf:

— Is de kogel rechtstandig binnengedrongen, en drukt hij vooraan tegen de luchtpijp?

— Ja, in enigszins schuins naar voren gerichte toestand.

— Dan zou ik in uw plaats overgaan tot plaatselijke amnaesie van het gehele strottenhoofd, en de kogel van terzijde af eerst een weinig opzij drukken, zodat de luchtpijp weer vrij komt, daarna de canula verwijderen, waarna gij zonder bezwaar met het lancet verder kunt ingrijpen.

De ogen van de jonge chirurg begonnen te schitteren en hij had moeite om zijn stem te dempen, toen hij zei:

— Maar dat is een prachtige oplossing, hooggeschatte collega. Ik had daar zelf aan moeten denken, en ik ben u zeer, zeer dankbaar. Natuurlijk, als wij eerst van terzijde ingrijpen, kunnen wij veel beter de grote bloedvaten vermijden en het projectiel wat op zij duwen, zodat de

druk op de luchtpijp wordt opgeheven. Nogmaals — ik dank u. Willen wij verder gaan? Hier is nog een ander geval. In een gevecht met een mededingster, ernstig gewond in de linkerborst, juist onder het hart door een spitse, scherpe dolk. Het was een geregeld tweegevecht. Zij is thans aan de beterhand, en dat mag gerust een wonder heten.

De Zwitserse geneesheer onderzocht ook even deze zieke, stelde een aantal vragen, waarna Chaudois, die tersluiks even op zijn horloge had gekeken, hem naar het bed van nummer 41 voerde en zei, op de nog steeds sluimerende vrouw wijzend:

— Vannacht hier binnen gebracht, onder zeer vreemde omstandigheden. Kogelwonde in de rechterborst. Nog geen complicaties, zelfs geen sterk verhoogde temperatuur, maar zeer zwakke ademhaling, en bijna onmerkbare hartslag. Wij mogen haar volstrekt niet plotseling doen ontwaken, en als zij binnen twee uren niet wakker is, vrees ik het ergste.

— Een dergelijk geval heb ik nog enkele malen beleefd, zei dokter Honfleur peinzend en door zijn grote brilleglazen neerziende op het krijt witte gelaat.

Hij legde voorzichtig de vingers op de pols van de patiënte, bekeek met grote aandacht het hele gelaat, liet zich toen de juiste aard van de wonde verklaren, het verloop van het wondkanaal, de wijze waarop de kogel was weggenomen, nauwelijks een centimeter onder het schouderblad aan de rugzijde, en zei toen afgemeten:

— Ik vrees dat gij gelijk hebt, collega. Zij mag volstrekt niet ruw gewekt worden, want dat zou een plotselinge stilstand van het hart tengevolge hebben. Zij moet integendeel langzaam tot bewustzijn geraken en dat wel zo gauw mogelijk. Hebt gij een middel daartoe?

— Een middel? herhaalde Chaudois, de Zwitserse geneesheer verwonderd aenziende. Wat bedoelt gij?

— Wel, iets wat gij haar zoudt kunnen toedienen, om dat langzaam ontwaken

zonder gevaar tot stand te brengen.

— Neen, iets dergelijks is mij niet bekend, antwoordde de jonge dokter verbaasd.

De geneesheer uit Genève scheen iets

te willen zeggen, maar hij bedacht zich, en zei:

— Dat is jammer, dat is werkelijk heel jammer.

HOOFDSTUK II

DE VROUW MET DE ZWARTE OGEN

Dokter Chaudois had nogmaals en nu tamelijk openhartig een blik op zijn horloge geslagen en hernam:

— Hooggeachte collega, voor ditmaal vrees ik werkelijk, dat ik u aan de goede zorgen van Zuster Labiche moet toevertrouwen. Ik heb een dringende afspraak met de directeur.

— Laat ik u toch vooral niet weerhouden, zei dokter Honfleur. Ik zou het mij zelf nooit vergeven, als ik u van uw plicht afhield.

— Ik hoop echter dat wij elkander zullen terugzien.

— Laten wij zeggen, nadat uw operatie aan de hals van die arme vrouw geslaagd is, zei Honfleur glimlachend. Ik beloof u dat ik u nogmaals zal komen bezoeken.

— Tot ziens dan en steeds tot uw dienst, geachte collega. Maar wacht, nog een ogenblik, dat zou ik bijna vergeten, wijdt nog even uw aandacht aan nummer twee en twintig, een zeer vreemd geval. Patiënte is uit een raam van de eerste verdieping gevallen of misschien gegooid, tijdens een twist en weliswaar op een zandhoop neergekomen; zij vertoont dan ook geen schrammetje, maar klaagt niettemin over onregelmatige werking in de hartstreek, en inwendige pijnen. Tot ziens, collega, tot ziens.

Haastig verwijderde hij zich, terwijl dokter Honfleur met hoofdzuster Labiche naast zich, even op het bed toetrad, waar de vrouw met het zwarte haar neerlag, blijkbaar ten prooi aan grote pijnen.

— Geen schaafwonde? Geen kneuzing? Zelfs geen blauwe plek? vroeg Honfleur, blijkbaar wel wat verbaasd.

— Er is op haar lichaam volstrekt niets waar te nemen, dokter. De huid is volkomen gaaf, de ellebogen zijn zelfs niet geschaafd.

— Zonderling! Zij maakt u toch maar niet wat wijs? Zij zal toch niet simuleren?

— Waarom zou zij dat doen? Zij riep om hulp, en agenten hebben haar gevonden en opgebeurd. Zij lag inderdaad op een zandhoop.

Dit korte gesprek had op gefluisterde toon plaats, en zó ver van het bed der patiënte, dat deze onmogelijk iets had kunnen verstaan.

Intussen bleef de Zwitserse geneesheer de vrouw onafgesproken scherp door zijn brilleglazen gadeslaan, als een man die veel belang stelt in zijn vak, en gaarne wat nieuws leert.

Nu vroeg hij weer:

— Over welke soort pijnen klaagt zij?

— Vooral over trekking en spanning in de hartstreek en de maag.

— Nu, geheel onmogelijk is het niet. De val kan zo iets wel hebben teweeggebracht. Hoe heet zij?

— Haar naam is Odette Godin.

— In welke straat gebeurde het?

— Ongeveer een kwartier uur gaans hier vandaan, dokter, in de Rue de Benneville. Maar nu wilt ge mij zeker wel even excuseren; ik zie dat een zaalzuster mij iets wil vragen.

— Laat u vooral niet ophouden, zuster.

ter, er is hier genoeg dat mijn aandacht kan bezighouden.

Langzaam, wandelde de geneesheer weer naar nummer een en veertig.

Op dat ogenblik stond er juist een scherm om het bed van nummer negen en dertig, die ontkleed moest worden voor een onderzoek door haar eigen dokter die ieder ogenblik verwacht werd.

Zeker om haar beter te kunnen observeren, ging dokter Honfleur aan het hoofdeinde staan, met zijn rug naar nummer drie en veertig gewend, die overigens rustig sliep. Toen haalde hij, terwijl de hoofdzuster in gesprek was met de eerste zaalzuster, haastig iets uit zijn zijzak, dat er uitzag als een metalen trechtertje.

Hij bracht dit kleine voorwerp snel en handig tussen de vast opeen gesloten lippen van de bewusteloze vrouw, scheen ergens op te drukken, en nam dadelijk daarop het instrumentje weer weg om het in zijn zak te laten glijden.

De gehele bewerking had zeker geen seconde geduurd. Noch zuster Labiche, noch de zaalzuster, noch een van de patiënten had iets van die snelle beweging gemerkt.

Wat Georgette Dufour zelf betrof, zij scheen er niets van te hebben gevoeld, dat haar iets werd ingegoten, want zij bleef even beweegloos liggen, wit als het kussen waarop haar hoofd rustte.

Toen de Zwitserse geleerde nogmaals langzaam de middengang overstak, bemerkte hij, dat Odette Godin met haar zwarte ogen strak naar hem keek.

En als hij een goed gelaatskenner was, en dat zou hij als geneesheer zeker wel zijn, dan had hij moeten bemerken, dat haar gezicht een heel andere uitdrukking had dan daareven. Er lag spanning op, ongeduld, maar van pijn was niet veel meer te bespeuren.

Niet zodra echter had zij op haar beurt gezien, dat de Zwitserse geneesheer naar haar keek of daar verscheen weer diezelfde trek van moeilijk verbeterd pijn om haar lippen. Professor Honfleur

scheen nu echter voorlopig genoeg te hebben gezien, want hij begaf zich naar zuster Labiche en zei, met zijn nauwelijks merkbaar accent:

— Zuster, ik wil u thans niet langer van uw werk afhouden, mijn plicht roept mij trouwens elders. Ik zal echter vergunning vragen aan mijn vriend, dokter Chaudois, mij te veroorloven hier terug te keren, teneinde mijn studies voort te zetten.

— Mij dunkt dat de dokter niets liever zal willen, dan u hier weer te zien, en u mede te delen, hoe het met die vrouw is afgelopen, die zo zwaar in de hals is gewond, zei de hoofdzuster op vriendelijke toon.

— Tot ziens dan, zuster, ik wens u het beste met uw patiënten, vooral met de jonge dame met het zwarte haar, en haar ernstige, inwendige kwetsuren.

Na nog een vluchtige blik te hebben geworpen naar het bed waarop Odette Godin lag, verliet hij de zaal. Hij moest de weg in het grote ziekenhuis goed kennen, want hij behoefde aan niemand de weg te vragen, maar bereikte, zonder iemand anders tegen te komen dan een paar vlugge verpleegstertjes, de vestibule, en stond een ogenblik later buiten.

Het ziekenhuis St. Louis bestaat, zoals reeds gezegd, uit een vierkant hoog oprijzend hoofdgebouw, hetwelk gebouwd is rondom een binnenplaats waar genezende zieken kunnen wandelen. Links en rechts van dat gebouw strekken zich, ervan gescheiden door stroken groen, de lange en smalle gebouwen uit, die op iedere verdieping een ziekenzaal hebben. Links die voor de vrouwen, rechts die voor de mannen.

En daarom heen, telkens met kleine gazons ertussen, liggen de talrijke paviljoens voor besmettelijke ziekten, de laboratoria, de operatiezaal, het lijkenhuisje, de observatielokalen, en andere kleine gebouwen.

Het is een groot complex, door brede wegen omgeven; van de hoofddeur leidt een vrij brede straat naar het kanaal St.

Martin, dat zich enkele kilometers verder naar het Noorden verbindt met de Seine.

De Zwitserse geneesheer bleef een ogenblik stilstaan, keek in alle richtingen, nam de omgeving blijkbaar goed op, en richtte toen zijn afgemeten schreden rustig naar de kanaalkade.

Hij moest dus de korte verbindingsstraat door, waarvan hierboven is melding gemaakt, waar hij halverwege een man voorbij liep die hem een onverschillige blik toewierp, maar die op zijn beurt zich scheen te mogen verheugen in de belangstelling van professor Honfleur, want deze nam hem in het voorbijgaan scherp op.

De man scheen óók het grote ziekenhuis als doel te hebben, want toen Honfleur nog eens omkeek, zag hij de man die zeer eenvoudig gekleed was, langzaam langs het hoge hek heen en weer lopen.

Nu liep de geneesheer wat sneller, sloeg de hoek om, en liep, eenmaal op de stille schier geheel verlaten kade gekomen, regelrecht toe op een taxi, die daar op hem scheen te wachten, want nauwelijks was hij ingestapt, of het voertuig zette zich in beweging zonder dat het zelfs nodig was geweest de chauffeur een opdracht te geven.

Binnen in de auto zat een jongeman, met roodblond haar, zeer eenvoudig gekleed, die onmiddellijk begon:

— Leeft zij nog, Edward?

— Ja, Charles. En ik wil niet langer John Raffles heten, als ik er niet in geslaagd ben, haar van de rand van het graf te redden.

— Denk je dus, dat het middel de goede uitwerking zal hebben? vroeg de trouwe metgezel van de Grote Onbekende.

— Ik ben ervan overtuigd. Ik wist het trechtertje met de pillen ongemerkt tussen haar tanden te wringen en als er maar één in de bloedbaan terecht komt, is dat voldoende. Ik zou het zeker eenvoudig aan die brave Chaudois hebben

kunnen zeggen, maar dat durfde ik toch niet goed te doen. Overigens houden zij er daarginds rekening mede, dat de arme vrouw zal sterven, nog vóór een nieuwe dag aanbreekt.

— Verliep alles naar wens?

— Niemand koesterde het minste wantrouwen. Eigenlijk voel ik mij wel wat beschaamd, op deze wijze misbruik te hebben gemaakt van hun goed vertrouwen. Maar het moest wel gedaan worden terwille van die ongelukkige vrouw, die, toen zij ons wilde helpen, zo zwaar gewond werd door die schurk van een Huguet. En toch, Edward, en toch ben ik niet tevreden. Er dreigt iets, al weet ik niet wat het is, maar het moet in verband staan met het feit, dat Georgette Dufour gisternacht in dat ziekenhuis is gebracht. Weet je wie ik er op een der bedden aantrof, schuin tegenover het hare?

— Hoe kan ik dat weten, Edward?

— Odette Godin.

De naam deed Brand schrikken, want die naam behoorde toe aan een vrouw die, naar hij wist, deel uitmaakte van een gevaarlijke misdadigersbende. De jongeman herinnerde zich dat deze vrouw nog nauwelijks een week geleden uit de gevangenis was ontslagen.

— Het is niet erg christelijk van mij, Edward, maar ik hoop, dat men deze jongedame in het gasthuis heeft gebracht in een toestand die weinig hoop laat tot herstel?

— Die illusie moet ik je ontnemen, Charles. Zij is springlevend, en gezond als een vis.

— Wat zeg je daar? En toch in een ziekenhuis?

— Ik zal je het raadsel oplossen, amice, voor zover ik dat kan. Onze lieve Odette simuleert. Het heet dat zij uit een raam van de eerste verdieping is gevallen of gegooid tijdens een twist, en daarbij inwendige kneuzingen heeft opgedaan. Het vreemde is, dat er op haar gehele huid geen schrammetje is te bekennen. Ik heb haar verrast, toen zij een

ogenblik haar gelaatstrekken niet in bedwang had, en mij toen tamelijk lelijk aankeek.

— Maar zij kon toch onmogelijk je vermommings doorzien hebben, Edward, riep Brand uit.

— Dat acht ik tenminste al heel onwaarschijnlijk, maar zulke vrouwen wantrouwen elkeen, die zij niet kennen, of die plotseling opdagen op een plek, waar zij niet verwacht konden worden. Natuurlijk werd er tamelijk ongedwongen gesproken, en zij moet dus gehoord hebben, dat ik een Zwitsers professor heette te zijn, die daar een onderzoek kwam instellen naar buitengewone ziektegevallen. En dan heeft zij mij vlak bij het bed van Georgette Dufour zien staan. Maar je begrijpt zeker wel, dat het een groot gevaar kan betekenen wanneer een canaille als die Odette Godin een ziekte voorwendt, of een val, alleen en uitsluitend om in een hospitaal te worden opgenomen.

Zij is daar met een bepaald doel, daaronder durf ik mijn hoofd verdedden. En dat doel heeft een naam, dat doel heet Georgette Dufour.

— Maar waarom, Edward? Waarom? drong Brand aan. Bestond er vijandschap tussen die twee?

— Daarop moet ik je het antwoord schuldig blijven. Maar dit weet ik wel, dat Odette Godin de nieuwe vriendin is van Huguët.

— Weet je dat zeker? vroeg Brand verbluft uit.

— Absoluut zeker. Zij zal daar dus wel zijn in opdracht van die man, die nu alles op het spel zet, om zijn hachje te redden, en, als het kan, zich tevens te wreken op de vrouw die hem, aangespoord door haar gevoelens van naijver, heeft helpen ontmaskeren. Hij moet weten, of althans geraden hebben, dat Georgette Dufour mij alles omtrent de geheime schuilplaats van de brieven heeft verteld, en zijn wraakzucht laat hem maar één weg open. Wie hem verdraadt die moet sterven.

— Wat je daar zegt is inderdaad zeer goed mogelijk, zei Brand langzaam. Maar, hij kon toch niet anders denken, of Georgette Dufour zou wel sterven. De bladen immers, lieten in hun berichten dienaangaande geen twijfel bestaan.

— Hij heeft zekerheid willen hebben. Vannacht krijgt Odette Godin zekerheid, want Georgette zal niet sterven, maar mijn middel zal haar tot nieuw leven wekken, en over een week zal zij, als er zich tenminste geen complicaties voordoen, genezen het ziekenhuis kunnen verlaten. En als om aan alle onzekerheid een einde te maken, liep mij zoëven in de Avenue Richerand onze vriend Yan Titulescu tegen het lijf.

. Opnieuw had Brand alle reden om zich ongerust te maken, want Raffles noemde daar de naam van een Roemeen die een vrije belangrijke rol had gespeeld in een zwaar misdrijf, waarbij hij slechts als door een wonder de dans ontsprongen was, wegens gebrek aan bewijs.

Titulescu woonde ook al een paar jaren te Parijs en Raffles zowel als Brand wisten dat hij onder de bevelen stond van de Koning van Parijs.

Een ogenblik bleef het stil in de snelrijdende auto, totdat Brand het hoofd ophief en vroeg:

— Hij herkende je natuurlijk niet?

— O neen. Hij heeft mij trouwens destijds ternauwernood te zien gekregen.

— Ging hij naar het ziekenhuis?

— Ik zag hem er vóór heen en weer drentelen. Misschien verwacht of hoopt hij, dat Odette Godin hem enig teken kan geven.

— Maar, Edward, loopt die ongelukkige Georgette Dufour dan geen gevaar? barstte Brand plotseling uit. Goede hemel, ik ril bij de gedachte, dat die twee vrouwen daar zo dicht bij elkander zijn, slechts gescheiden door een smalle doorgang, en waarvan de ene bewusteloos is en zich onmogelijk kan verdedigen.

— Natuurlijk heb ik daar ook aan gedacht, Charles, hernam Raffles ernstig.

En daarom moet er vannacht wat aan gedaan worden.

— Waarom wachten tot vannacht ? riep Brand opgewonden. Ga naar de Directeur van het ziekenhuis en zeg wat je weet !

— Met zekerheid weten wij niets, Charles.

— Zeg hem dan je vermoedens. Of doe het per brief. Zorg in ieder geval, dat Georgette Dufour naar een andere zaal wordt overgebracht.

— Dat zou minder gemakkelijk gaan, dan je denkt, Charles. Met recht zou men argwaan kunnen gaan koesteren tegen iemand die zoveel belang in die vrouw stelt en die natuurlijk van dat ogenblik af verdacht moet zijn bij de politie. Vergeet niet, dat zij lange jaren de vriendin was van Huguet, en in veel van zijn geheimen ingewijd. Het is zelfs de vraag of men haar van het ziekenhuis niet regelrecht naar het huis van Bewaring zal sturen.

— Maar al die bezwaren vervallen, Edward, als je de directeur schriftelijk van je vermoedens in kennis stelt, drong Brand nogmaals aan. Hij zelf moet begripen, dat je hem niet wat op de mouw spelt.

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde toen :

— Misschien heb je gelijk. In elk geval loopt zij geen onmiddellijk gevaar, want die meid tegenover haar kan in de eerste uren niet anders denken of het zal nog vannacht met Georgette Dufour aflopen.

— Goed, laten wij ons dan die paar uren ten nutte maken en de directeur

op de hoogte brengen. Die zal haar dan in ieder geval buiten bereik brengen van haar doodsvijandin, die er ook wel dadelijk zal worden uitgegooid zodra de geneesheren bemerken, dat zij niets mankeert en alleen maar simuleert.

— Dat bemerkt zelfs de beste geneesheer maar niet zo aanstonds, Charles ! Zulk een geval vereist een observatie van drie tot vier dagen. Dan pas is met zekerheid uit te maken, of de vrouw liegt. Neem dit gerust van mij aan, ik weet wat ik zeg. Maar voor het ogenblik geloof ik, dat ik je goede raad opvolg. De directeur moet op de hoogte gebracht worden; de patiënte moet naar een zaal worden overgebracht, waar iedere aanslag onmogelijk wordt !

— Maar zullen zij dat doen, Edward ? Zij denken immers dat zij stervende is, daarginds.

Er verliepen enige ogenblikken voor Raffles met vaste stem antwoordde :

— In dat geval zou ik alles moeten opbiechten ; ik zou dan de directeur voor een deel in mijn geheimen moeten betrekken, en hem bekennen, dat ik de vrouw tersluiks een geneesmiddel van mijn eigen vinding heb ingegeven, dat haar zeer waarschijnlijk van de dood zal redden. En tenslotte, werkt het middel inderdaad, dan moet de vrouw ook over een paar uur reeds uit haar bewusteloosheid ontwaken, en die dame met de zwarte ogen zal natuurlijk niets durven ondernemen vóór de nacht goed en wel is aangebroken. Als wij aannemen, wel te verstaan, dat zij werkelijk iets onderneemt.

HOOFDSTUK III

DE NACHT IN HET ZIEKENHUIS

Het kon omstreeks zes uur in de avond zijn, toen Georgette Dufour, als het ware met een schok, plotseling ontwaakte uit haar bewusteloosheid, die op een

doodsslaap had geleken.

Zij wentelde zich even heen en weer, bewoog het hoofd naar links en rechts, opende eensklaps de ogen, en het eerste

wat haar blik ontmoette was een bleek, strak gelaat aan de overzijde van het gangpad, het gelaat van een jonge patiënte, die haar onafgebroken lag aan te kijken, maar onmiddellijk de blik afwendde, toen zij zag, dat de andere naar haar keek.

Het zonlicht speelde nog juist even tegen de blinkend witte zoldering van de grote zaal. Over een kwartier zou het geheel verdwenen zijn en zou de schemering aanbreken.

Maar door de grote ramen stroomde nu nog voldoende daglicht naar binnen, om alles duidelijk te kunnen waarnemen.

Georgette Dufour was blijkbaar aan de grootste verbazing ten prooi maar weldra scheen het besef van haar toestand geheel tot haar door te dringen.

Zij trachtte even zich op te richten, maar onmiddellijk trad zuster Labiche naar voren, die haar sedert enige tijd met de grootste aandacht had gadegeslagen, en zei met haar rustige, kalme stem:

— Gij moogt u volstrekt niet bewegen. Gij zijt ernstig gewond, en moet stil blijven liggen. Hebt gij veel pijn?

— Ik voel het wat steken in mijn borst.

— Blijf stil liggen, dan zal ik uw temperatuur opnemen.

De zuster kwam naderbij met het kleine koortsthermometertje en stak het tussen de nog bloedloze lippen van de gewonde.

Bijna op datzelfde ogenblik ging de deur open, en de directeur, Dr. Calmette, een man van omstreeks zestig jaar, slank en kaarsrecht nog, trad binnen.

Onmiddellijk gingen zijn blikken naar het bed nummer 41, en de hoofdzuster, die hem tegemoet trad, zag duidelijk verbazing op zijn gelaat, terwijl zij hem half binnensmonds hoorde mompelen:

— Hij heeft gelijk gehad. Zij is bij gekomen.

Hij trad op het bed toe en vroeg, zonder zuster Labiche aan te kijken, en met een verbaasde blik onafgebroken op het

gelaat van de patiënte gevestigd:

— Is zij reeds lang bij kennis?

— Ongeveer vijf minuten, dokter.

— Ook dat klopt volkomen met de opgave van die geheimzinnige briefschrijver, mompelde dokter Calmette hoofdschuddend. Het is een wonderlijke zaak. Ik zie dat gij de temperatuur opneemt. Maar naar haar uiterlijk te oordelen, geloof ik niet dat zij nog koorts heeft.

— Het is zeker erg merkwaardig, dokter. Dokter Chaudois geloofde dat zij de nacht niet zou halen.

Alvorens te antwoorden keerde dokter Calmette zich om en keek naar nummer 22 die blijkbaar met gespannen aandacht poogde af te luisteren, wat daar tussen geneesheer en verpleegster gesproken werd.

Zijn gelaat had een harde uitdrukking toen hij op zachte toon hernam:

— Laten wij zacht spreken, zuster, ik vertrouw die vrouw daar ginds niet. Ja, ik geloof dat deze patiënte zal herstellen, en veel vlugger dan een onder ons had durven hopen. Ik kwam hier om u te zeggen, dat zij in geval zij inderdaad bij kwam, moet overgebracht worden naar zaal twaalf.

— Overgebracht, dokter? herhaalde zuster Labiche verbaasd. Zou dat wel raadzaam zijn?

— O ja, als dat maar voorzichtig geschiedt. Ik kan u niet zeggen hoe haar uiterlijk mij treft. Het is volstrekt niet het gelaat van iemand die door twee kogels werd getroffen, en als ik niet zelf bij de operatie van dokter Chaudois tegenwoordig was geweest, dan zou ik menen, dat zij simuleert.

— Maar er is niet voor die klasse voor haar betaald, dokter, hernam zuster Labiche, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Daarin is voorzien door iemand die in de loop van de namiddag heeft gesuppleëerd, zei Dr. Calmette nogal kortaf, zodat de hoofdzuster bemerkte, dat zij niet verstandig zou doen nog meer te vragen. Er was hier iets geheimzinnigs, dat men haar niet wilde mededelen.

Zij kneep de lippen op elkaar, en nam, na haar horloge geraadpleegd te hebben, zwiingend de thermometer tussen de lippen van de patiënte weg.

— Nauwelijks 38! riep zij uit, ten top-punt van verbazing.

— Wonderlijk, wonderlijk, zei de directeur nogmaals. Er komt zelfs reeds wat kleur op haar wangen; laat het verband zorgvuldig vernieuwen, en dan moet zij onmiddellijk worden overgebracht; waarlijk, zuster, ik heb daartoe gegronde redenen. Wees niet boos als u thans niet alles kan worden medege-deeld.

Hij scheen zich te willen verwijderen, bedacht zich, wierp een doordringende blik op nummer 22 en vroeg toen heel zacht, met een hoofdbeweging in die richting:

— Hoe gaat het met haar?

— O, zij sluimert maar zowat, en ik geloof niet dat zij nog veel pijn heeft.

— Dat geval schijnt dus al even zonderling te zijn, hernam dokter Calmette met een sarcastisch glimlachje. Morgen moet die jonge dame eens grondig onderzocht worden, grondiger dan het tot dusverre geschied is. Vóór ik heen ga, zuster, gij hebt vannacht zeker geen dienst?

— Tot elf uur, dokter. Dan neemt zuster Cardoza mijn plaats in. Die heeft de nachtdienst in deze zaal.

— Goed. Zeg haar, dat zij even bij mij komt, zodra zij hier is.

— Blijft gij vanavond zó laat, dokter, vroeg de hoofdzuster verbaasd.

— Ja, ik heb nog wat te werken, antwoordde de geneesheer. En voor ik ga, let op die donkere patiënte.

Zuster Labiche begreep er niet veel van.

Zij had de stellige indruk dat er iets vreemds gaande was, iets geheimzinnigs, zonder te kunnen zeggen, wat het was. Die wonderbaarlijke ommekeer in de toestand van de gewonde patiënte, dat plotselinge overbrengen naar een hogere klasse, waar zij geheel alleen zou zijn, dat wantrouwen tegenover de donkere

vrouw, het trof haar alles als iets ongewoons. Maar verder dacht zij er niet meer over; haar plicht riep.

Zij wenkte een zuster in de gang en samen verbonden zij de patiënten. De beide wonden van Georgette Dufour schenen uitstekend te helen, de vrouw had blijkbaar niet veel pijn, en met een zucht vlijde zij zich weer in de kussens, sloot de ogen en scheen diep ergens over na te denken.

En terwijl zij zo bezig waren vroeg de zuster fluisterend aan de hoofdverpleegster:

— Wat heeft die zwarte patiënte toch naar haar te kijken? Zij houdt geen oog van haar af. Kennen die twee elkaar?

— Voor zover ik weet niet. Maar haast u nu, want het is bijna zeven uur.

Na de maaltijd werd Georgette Dufour voorzichtig naar haar nieuw verblijf overgebracht.

Sommige vrouwen, die heel aan het andere zaaleinde lagen, schenen te denken, dat men een dode wegdroeg en begonnen zacht te snikken of gebeden te prevelen.

Een echter was er onder haar die met brandende blikken en gefronste wenkbrauwen de draagbaar had nagekeken.

En als iemand naast haar had gestaan, die scherp had toegeluisterd, dan had die haar zacht horen sissen:

— Als je denkt me te kunnen ontsnappen, verklikster, dan heb je het mis. Ik zal je volgen, al was het tot in de hel. Ik heb een heel goed gehoor, nummer twaalf. En als men zo goed het hospitaal St. Louis kent als ik, ha, ha, dan weet men dat zaaltje wel te vinden.

En toen wendde zij het hoofd af, en ging slapen, of hield zich althans zo.

De uren verstreken.

Reeds lang was het licht ontstoken in de grote zaal, waar de meeste patiënten al sliepen. Om negen uur echter zou het officieel uur aanbreken, waarop iedere patiënt geacht werd zijn nachtrust aan te vangen. Dan werden alle lichten uitgedraaid tot op een zwak, met een pa-

piere kapje omgeven lampje na, boven de tafel van de zuster, die nachtdienst had.

Zuster Labiche had haar laatste werkzaamheden voor die dag verricht, de kaarten boven de hoofdeinden der bedden nog eens geraadpleegd, de medicijnen toegediend, welke de behandelende geneesheren daarop hadden vermeld, en was toen aan haar tafeltje gaan zitten, waar zij nog iets in een register schreef.

Het was zeer stil in de zaal. De maan had een ogenblik helder door de vensters geschinen, maar niet zodra had de hoofdzuster gemerkt dat dit sommigen hinderde, of zij had de zware, geellinnen gordijnen aan die zijde dicht getrokken.

Het was nu donker in de grote zaal, waarvan slechts enkele schotten waren dicht geschoven.

Slechts vaag was het wit zichtbaar van de bedden.

En dan was er een eilandje van helderder licht niet ver van de deur. Bij het begin van het brede binnenpad, waar de nachtzuster gezeten was.

Het lampje bevond zich juist boven haar hoofd, en het zachte licht, door het papieren kapje beschut, overstraalde haar stille gedaante met een teer schijnsel.

Boven de deur versprong de wijzer van de elektrische klok elke minuut met een droge tik. Van buiten drong geen enkel gerucht door.

Het was reeds kwart voor elf toen de gangdeur zacht openging en zuster Cardoza binnentrad, die zich kwam aanmelden.

— Dadelijk naar de directeur, zuster. Hij verlangt je te spreken vóór de dienst begint, zei de hoofdzuster zacht.

— Toch geen standje? vroeg het jonge zustersertje een beetje verschrikt.

— Dat geloof ik niet, zei de hoofdzuster glimlachend. Ga maar gauw. Ik ben moe en zou liever niet op je wachten.

Het jonge verpleegstersertje wipte vlug de deur uit, daalde de brede trap af, bereikte de vestibule aan de voorzijde van

het gebouw gelegen, en klopte op de deur van de kamer van de directeur die zijn overjas reeds aanhad en dadelijk begon:

— Gij hebt vannacht dienst op de vrouwenhoofdzaal, nietwaar zuster?

— Ja, dokter.

— Dan verzoek ik u goed acht te geven op patiënte nummer 22. Wij verdenken haar namelijk van simulatie, en ik wil daaromtrent zekerheid hebben.

— Moet er soms licht bij haar zijn?

— Dat is niet nodig. Dat zou haar nodeloos kunnen hinderen ingeval zij werkelijk een ernstige val heeft gedaan. Let op haar slaap nu en dan, dat is alles wat ik u verzoek. U kunt nu wel gaan, zuster.

Het verpleegstersertje trippelde weer weg, ging naar boven en de vrouwenzaal binnen.

— Op nummer 22 letten, waarschijnlijk een simulante, kwam zij laconiek rapporteren. Gaat u maar gauw, zuster, u ziet er werkelijk wat moe uit.

Een paar minuten later, was zuster Labiche vertrokken, en nu was een groot deel van de zaal toevertrouwd aan dat jongemeisje van nauwelijks 23 jaar met haar fris gezichtje, en haar levendige blauwe ogen.

Een ogenblik was zij blijven staan voor het bed van nummer 22, maar de patiënte scheen vast te slapen en zo deed zij dus de stille rondgang langs de bedden tot zij bij het tafeltje kwam, waar wat werk op haar wachtte.

Zo verliepen de uren.

Nu en dan stond zij op en ging heel zacht de patiënten wekken, die noodzakelijk medicijnen moesten innemen.

Het was reeds na middernacht, toen een kleine patiënte plotseling haar aandacht vroeg. Dadelijk was het verpleegstersertje overeind en liep door die schier eindeloze zaal toe op een der laatste bedden om het arme kind te troosten en te kalmeren.

Zij kon de helft van de weg daarheen nog niet hebben afgelegd, of in het bed van nummer 22 bewoog zich iets.

De zwartharige vrouw, blijkbaar klaar wakker, schoof haar lenig lichaam zonder het minste gerucht te maken tussen de dekens uit, trok deze zo hoog mogelijk op, en sloop, vlug als een panter, en geluidloos als een schim, naar de deur, opende deze en stond in de gang.

En wel moest Odette Godin dit gebouw goed kennen, want zij aarzelde geen seconde maar sloeg onmiddellijk een brede zijgang in, volgde deze tot bijna aan het einde, maar moest zich daar een ogenblik verschuilen, toen zij voetstappen meende te horen van een der nachtzusters.

Spoedig echter was alles weer stil en zij ging verder, sloeg nogmaals een hoek om, besteeg een smalle achtertrap, helemaal aan het einde van de lange vleugel en bereikte aldus een achterportaal, waar zij opnieuw even bleef staan om zich te oriënteren.

De verlichting was hier zeer schaars, maar de helder witte wanden weerkaatsen dat weinige licht voldoende, om er de weg bij te kunnen vinden.

Weldra stond zij voor een deur waarop met zwarte verf het getal 12 geschilderd was.

Zij tastte even in haar weelderig haar, en scheen daar iets uit te halen dat er goed verborgen had gezeten, onzichtbaar voor het spiedend oog van de geneesheer.

Zij stak dit kleine voorwerp opnieuw weg op dezelfde plaats, bleef enkele tellen staan luisteren, en greep toen met vaste hand de deurknop.

Heel langzaam en geluidloos draaide zij die knop om, totdat de deur zonder dat zich iets deed horen, openkierde.

Zij stak behoedzaam het hoofd door de opening en keek in een vrij grote, donkere kamer, alleen vaag verlicht door het schijnsel dat van buiten van de kant der paviljoens binnendrong.

Nog juist was het bed zichtbaar dat niet ver van het raam stond.

Odette Godin hield haar adem in en luisterde scherp toe.

Ja, daar was iemand. Daar lag het

slachtoffer, regelmatig ademhalend.

Als een panter sloop zij binnen, zonder de deur geheel te sluiten, en ging in gebogen houding op het bed toe.

Onder het lopen bracht zij de hand naar het haar, maar vóór zij de spitse naald, die daar verborgen was, had kunnen grijpen, voelde zij zich eensklaps stevig beetpakken. Bijna tegelijkertijd hoorde zij achter zich voorzichtig de deur dicht doen en vóór zij er zelfs maar aan had kunnen denken om een kreet te slaken, werd haar een doek vóór de mond gehouden, zodať zij ternauwernood kon ademhalen.

Half dol van schrik en woede trachtte zij zich nog te verzetten, maar al haar schoppen en slaan hielp haar niet; zij voelde zich als een kind in de handen van een soort natuurgeweld, waartegen een sterfelijk mens niet kan strijden.

De adem werd bijna uit haar lichaam geperst, en algauw moest zij de strijd opgeven. Zij voelde zich van de grond lichten, door de kamer dragen, en voelde toen plotseling de koele nachtlucht verkillend tot haar doordringen; blijkbaar was zoéven het raam geopend.

Alsof zij een pop was, werd zij in een deken gewikkeld, zodať zij zich niet meer kon bewegen, toen hoorde zij vaag het lichte kraken van de sporten van een ladder, waarlangs zij naar beneden werd gedragen.

Twee stappen over het grint van het tuinpad, daarna hoorde zij niets meer. De reus die haar droeg liep waarschijnlijk over de graskant naast het pad.

Zij had nog genoeg besef om uit te rekenen waar zij zich ongeveer moest bevinden, en te begrijpen, dat zij buiten de ommuring van het ziekenhuis werd gebracht, door het kleine poortdeurtje, dat zich bevindt aan de zijde van de Rue Grange aux Belles, die wat verder uitloopt op de Place du Combat.

Zij werd snel naar een auto gedragen, die op enkele meters afstand geparkeerd stond, en onmiddellijk met haar wegreed.

Vrees koesterde zij niet, zij was alleen maar woest en nijdig jegens degenen die haar spel hadden voorzien, en haar de uitvoering van haar plan onmogelijk hadden gemaakt. Wie het waren, daaromtrent was zij volkomen zeker. Niemand anders dan John Raffles, de grootste vijand van de Koning van Parijs had op zulk een sluwe wijze haar plannen kunnen dwarsbomen. En zij wist wel dat hij haar geen leed zou aandoen. Zij was veilig, alleen reeds omdat zij een vrouw was.

Maar wat zou zij moeten zeggen aan de man die haar de opdracht gaf? Die haar bij zich had genomen, na het ver raad van Georgette Dufour, die zij altijd zo fel benijd en gehaat had. Zou hij haar niet weer van zich stoten, nadat dit eerste grote plan reeds mislukt was?

Zij voelde dat iemand naast haar zat,

die doodbedaard een sigaret rookte, maar zij wist zich volkomen machteloos. De handen waren haar op de rug gebonden en de dikke deken, waarin zij gewikkeld was, belette haar iedere beweging. Ook vermoedde zij, dat de helpers van Raffles wel zo verstandig zouden zijn geweest haar de vergiftige haarnaald af te nemen, waarmede zij Georgette Dufour had willen doden.

Was dat niet het geval, dan...

Zij begreep dat het beste zou zijn stil te blijven zitten, want aan verzet viel niet te denken. Zij had ditmaal het onderspit gedolven en daarin moest zij zich schikken.

Volgens haar schatting duurde de rit omstreeks een half uur, toen stopte de auto plotseling, het portier ging open, zij voelde zich weer opnemen en langs een trap naar boven dragen.

HOOFDSTUK IV

DE ONTVLUCHTING

Henderson, die de in de deken gewikkelde vrouw gedragen had, legde haar op een sofa neer, nadat Raffles licht had ontstoken en de gordijnen voor de beide ramen had dicht getrokken. Hij deed nu de doek van de mond van de vrouw, bekeek haar aandachtig en ging toen kalm op een stoel tegenover haar zitten.

Zij wilde dadelijk beginnen te spreken, maar hij legde haar met een koel gebaar het stilzwijgen op en zei:

— Nog even wachten, hartedief; wij zijn nog niet voltallig. Wacht, totdat mijn vriend ook terug is. Ik zou anders moeten herhalen, wat er thans tussen ons zal worden besproken.

— Doe mij althans die touwen van de armen, smeekte zij. Je gelooft toch niet dat een vrouw iets tegen jullie tweeën zal kunnen beginnen?

— Daar ben ik niet zeker van, engel. Een dame van jouw kaliber... begon Raffles, maar hij trad dan toch op haar toe,

wikkelde haar los uit de deken, en wendte haar zonder veel omslag om, zodat hij haar handen kon losmaken.

Odette Godin wreef even haar rode polsen, keek Raffles een ogenblik nijdig aan, maar wist aanstonds haar gezicht weer tot een pruilende uitdrukking te dwingen en haar ogen zacht te doen zijn, toen zij opmerkte:

— Je hebt me pijn gedaan, meneertje. Dat is niet erg galant van je. Ik heb je altijd horen afschilderen als een man, die weet wat een mooie vrouw toekomt, of vindt je mij niet mooi?

— Je bent een mooie duivelin, en je zult mij een genoeg doen nu niet weer te spreken voor ik je iets vraag, zei Raffles kortaf. Je verknoeit werkelijk je tijd als je gelooft, dat je mij door deze fratsen naar je hand kunt zetten. Lieve hemel, ik heb andere dames klein gekregen, dan Mademoiselle Odette Godin.

De vrouw wierp hem een boosaardige

blik toe uit haar half dichtgeknepen ogen, en klemde toen de lippen oopen, wel inziende, dat het inderdaad vruchteloos zou zijn te willen trachten door vleipraat en andere lokmiddelen indruk te willen maken op die man van ijzer, onaanvaardelijk naar het scheen voor alle vrouwelijke bekoorlijkheden.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging de deur open, en Brand kwam binnen, goed vermomd door middel van een baard die hem een waarlijk eerwaardig voorkomen gaf.

— Nu kunnen we beginnen, zei Raffles, en spijkers met koppen slaan. Het noodlot wilde, mademoiselle, dat ik je onmiddellijk herkend heb, daar in het ziekenhuis. Ik wist ook dat je er altijd je best voor had gedaan Georgette Dufour te verdringen, en zo lag de conclusie voor de hand, dat hij je had uitgezonden voor dat ellendige, bloedige werkje. En verder kunnen wij er uit afleiden, dat mijnheer Gaston Huguet nog leeft. Eerlijk gezegd, hoopte ik, dat die sprong in de Seine, als besluit van ons jongste avontuur, zijn laatste zou zijn geweest, maar dat blijkt ijdele hoop te zijn geweest. En nu ter zake. Ik heb je hier heen gebracht, om je te vragen mij de verblijfplaats van die vogelvrijverklaarde schurk te zeggen.

De vrouw richtte zich langzaam op haar elleboog op, en keek Raffles doordringend aan.

— Denk je nu werkelijk, begon zij afgemeten, dat ik je die plek zou verraden? Heb je wel eens gehoord van liefde, vervloekte Brit? Als je wist wat dat was, zou je begrijpen, dat je mij hier eerder in stukken kunt snijden, dan dat ik je zijn verblijfplaats zou verraden.

— Zo, zo, zo, dat valt mij waarlijk niet mee, zei Raffles, die zijn grote grijze ogen niet van haar had afgewend. Eerlijk gezegd had ik gemeend, dat ik weinig moeite zou hebben je er toe te brengen, die schurk uit te leveren, die moordenaar, die als een boze ziekte in het lichaam van Parijs woelt. Wij zullen dus

tot andere middelen moeten overgaan.

Hij sprak op gedempte toon een paar woorden tot Brand.

Raffles nam hem mede naar een hoek van het vertrek, opdat de vrouw hem niet zou kunnen verstaan en fluisterde toen, terwijl zij met haar ogen naar hem keek:

— Wij zullen de bewaking juist in die mate doen verslappen, dat zij kan ontvluchten. En dan zal ze als loodsvisje dienen. Een van ons, die de haai is, zal dat visje nazwemmen, dat zeker direct naar de heer en meester zal willen terugkeren. Op die wijze zullen wij zijn verblijfplaats leren kennen.

— Maar dan zal zij dit huis leren kennen, fluisterde Brand zacht.

— Wat doet dat er toe? Wij hebben het slechts voor één week gehuurd. En ik denk er niet meer terug te keren. Wat zou het?

— Ik vind je plan nogal gevaarlijk. Ken jij de afweermiddelen van die schurk?

— Nog niet, maar ik hoop ze te leren kennen, antwoordde Raffles rustig.

— En Georgette Dufour. Wat moet er met haar gebeuren?

— Zij is op het ogenblik volkomen veilig in het gasthuis St. Louis. Er zijn maatregelen genomen die een herhaling van deze aanslag onmogelijk maken. Zo, en nu zullen wij eens zien hoe zij het maakt.

De twee vrienden, die dit korte gesprek voor alle zekerheid in het Engels hadden gevoerd, keerden terug naar de divan.

— Sta op, Odette Godin, zei Raffles, dan zullen wij je een kamer geven waar je rustig zult kunnen slapen. Denk echter niet dat je ons zult kunnen ontsnappen, wij hebben nog een appeltje met elkander te schillen, vergeet dat niet.

Zwijgend beklom de kleine stoet twee trappen, van een blijkbaar geheel ledig huis, waar zich slechts de hoogst nodige meubelen bevonden en toen werd de vrouw een vertrek binnengevoerd, waar

zich een smal ledikant, een tafel, een paar stoelen en verder niets bevond. Over een der stoelen lagen wat kleren.

Raffles keek de vrouw een ogenblik doordringend aan en zei toen:

— Je bent hier op de derde verdieping. De ramen zijn met ijzeren luiken afgesloten. De deur wordt op slot gedraaid, ga nu slapen, morgen spreken wij elkander nader.

De deur werd gesloten en het drietal ging naar beneden.

Na wat gegeten te hebben, gingen zij naar bed en de nacht verliep rustig.

De volgende ochtend kreeg de vrouw een ontbijt en Brand ging in de buurt ochtendbladen kopen.

In geuren en kleuren werd er de aanslag in het hospitaal van St. Louis in verteld, maar met zóveel franje opgesierd, met zóveel fantastische borduursels verrijkt, dat Brand onder het lezen in een schaterlach uitbarstte.

Toen hij een en ander onder het zeer eenvoudig ontbijt aan Raffles voorlas, zei deze glimlachend:

— De journalistiek heb ik altijd een aantrekkelijk vak gevonden. Het is verwonderlijk hoezeer daarbij de duim van de mens een grote rol speelt. Nu, de lezers stellen deze kost op prijs, en de dagbladschrijvers moeten hun die dus wel voorzetten. Georgette Dufour is dus veilig, mogen wij rekenen. Toch zullen wij haar niet uit het oog verliezen. Ik heb enige goede hoedanigheden in die vrouw ontdekt, die wellicht verder aangekweekt kunnen worden, en het haar weer mogelijk zullen maken in de maatschappij terug te keren. En wie weet kan zij ons nog veel nuttige wenken geven, die ons kunnen helpen bij de jacht op Gaston Huguet.

— Als wij eens doodkalm naar Londen terugkeerden? vroeg Brand eensklaps, het dagblad neerwerpend.

— Je meent toch zeker niet wat je daar zegt, zei Raffles verbaasd. Je zou naar Londen willen terugkeren, terwijl we hier midden in een opwindende jacht

zijn, met een der gevaarlijkste bandieten van heel Frankrijk als prooi? Dat kun je onmogelijk menen. Ik ga terug als Huguet onschadelijk is gemaakt, en geen dag eerder. Maar wie zich hier soms te Parijs mocht vervelen, of wie de grond wat warm vindt worden onder zijn voeten, die heeft natuurlijk volkomen vrijheid.

— Houd op, Edward! viel Brand hem in de rede. Je weet heel goed, dat Henderson en ik je niet in de steek zullen laten. Ik begrijp alleen maar niet wat wij ons te bemoeien hebben met Franse misdadigers.

— Als een misdadiger een hoop geld heeft, dan tel ik zijn nationaliteit niet, antwoordde Raffles bedaard. Want ik wil je in vertrouwen wel vertellen, dat ik hoop een deel van het fortuin van Huguet in mijn bezit te krijgen. Ik redekeer daarbij als volgt: Vroeg of laat zal de vent natuurlijk trachten Frankrijk de rug toe te keren, waar het hem wel gauw al te benauwd zal worden gemaakt. En even natuurlijk is het, dat hij daarbij zal proberen zijn bezittingen ten gelde te maken en zijn fortuin van de bank te nemen. In Amerika kan hij dan opnieuw beginnen als hij er lust in heeft. Welnu, daarbij moeten wij hem vóór zijn. Is hij eenmaal uitgeweken naar de Nieuwe Wereld, dan is het niet meer de moeite waard hem daar te volgen, of te trachten zijn spoor te vinden.

— Wat gebeurt er met zijn geld, Edward, als de politie hem hier vindt, en tot een zware straf veroordeelt? Wordt het geconfisqueerd?

— Daar is geen sprake van. Daartoe heeft de wet geenszins het recht in die gevallen. In de Middeleeuwen ging het heel anders toe. Zelfs in geval een misdadiger werd ter dood veroordeeld, zou zijn fortuin eenvoudig aan de rechthebbende erfgenaam toekomen. Maar dit zijn zaken die later aan de orde komen. In de eerste plaats moeten wij zijn schuilplaats vinden.

— Als het maar niet te laat is, als on-

ze man maar niet reeds is gevlucht, merkte Brand hoofdschuddend op.

— Dat komt me onwaarschijnlijk voor. Huguet zal liever het uiterste wagen, dan het denkbeeld prijs geven, zich op mij te kunnen wreken.

— Die man heeft ook alle reden om een beetje boos op u te zijn, mylord, merkte Henderson grinnikend op, die zoëven was binnengekomen, om naar zijn orders te komen horen. Wat moet ik met de auto doen?

— Voor onmiddellijk gebruik gereed houden, James, antwoordde Raffles. Vannacht zal ons kostbaar schatje wel trachten te ontvluchten, als zij werkelijk de vrouw is voor wie ik haar houd. En ik zal wel zorgen dat zij alleen maar kan ontkomen langs de weg die ik voor haar zal afbakenen, zodat ik haar zonder enig bezwaar kan volgen. Daarvoor is het nodig, dat onze auto gereed is.

— Maar hoe kan zij ontsnappen? vroeg Brand. De deur is dicht, de vensters zijn van luiken voorzien.

— Je vergeet de schoorsteen. De kamer ligt op de bovenste verdieping van het huis en die wijde schoorsteen lokt als het ware tot een ontsnapping. Een enkele blik moet haar reeds onthullen, dat zij heel gemakkelijk langs een paar dwarsstangen, naar boven en naar het dak kan klimmen.

— Maar eenmaal op het dak?

— Daar zal zij een openstaand luik vinden. Dat is het enige, en zij zal er door afdalen zo zeker als iets. Dat luik brengt haar weer op onze eigen zolder, dan moet zij natuurlijk de gewone zoldertrap af, zodat zij tenslotte de verdieping gelijkvloers bereikt. De voordeur kan zij echter onmogelijk uit, want die zal zo stevig op slot zijn, dat er aan openen niet te denken valt, en zij dus vanzelf aangewezen is op de achterdeur, die alleen maar van een paar schuifknippen is voorzien. Zij zal ze terug schuiven, op het achterplaatsje de ladder nemen die ik daar voor haar zal klaar leggen, en met behulp daarvan over de schutting

klimmen. Zij komt dan in een achterstraatje en daar zal zij mij op haar vinden wachten. Natuurlijk goed verborgen. Zij zal wel haar best doen zo gauw mogelijk een taxi te vinden en daarom is onze eigen wagen voor ons onmisbaar. Wat dunkt je van dat plan? Je ziet, ik heb het haar gemakkelijk en toch weer niet te gemakkelijk gemaakt.

Zuchtend antwoordde Brand:

— Het lijkt in theorie heel mooi, maar ik weet niet wat mij zegt, dat het ons in de praktijk lelijk kan tegenvallen. Wij hebben nog niet afgedaan met die mijnheer Huguet en zijn vriendin, dat zegt mij een voorgevoel.

— Maar, amice, daar reken ik immers zelf op, hernam Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— En wat doet Henderson?

— Wel, natuurlijk zou hij mee kunnen gaan, binnen in de auto, maar het zal niet nodig zijn.

— Ik dring er op aan, hem mee te nemen, zei Brand, met zijn hand op de arm van de grote Avonturier. Werkelijk, Edward, er is iets wat mij verontrust, wat mij vrees inboezemt. Dit avontuur zal niet zo gemakkelijk aflopen als jij schijnt te denken.

— Ik ga mee, mijnheer Brand, zei de reus rustig, die juist weer was binnengekomen met een paar dagbladen. Ik vertrouw dat moole, donkere katje in het geheel niet.

— Als wij de vrouw aan de politie uitleveren, dan zal zij toch wel de verblijfplaats van haar vriend noemen, drong Brand aan.

— Dat zal zij heel zeker niet, Charles, gaf Raffles ernstig ten antwoord. Evenmin als zij het ons heeft verraden, zal zij het aan de politie doen. En nu zullen wij Parijs eens gaan bekijken. En een bezoek brengen aan mijn beschermelingen Musette Duflos en Armand Lafonte.

— Die eigenlijk de oorzaak van al de ellende zijn geweest, voegde Henderson er binnensmond aan toe.

De dag verliep verder zonder dat zich

iets biezonders voordeed.

Toen de duisternis viel, werd alles in gereedheid gebracht en betrokken de drie mannen hun post, want het was nu uitgemaakt dat Henderson zou deelnemen aan de tocht. Trouwens men had de reus met kettingen moeten vastbinden als men het hem had willen beletten.

Hij en Brand namen plaats in de auto, die geparkeerd stond in een somber, smal zijstraatje, en Raffles vatte post aan de andere zijde van de schutting, die de vrouw noodzakelijk zou moeten overklimmen, indien zij werkelijk die nacht zou willen proberen te ontvluchten.

Het huis dat Raffles slechts voor een week gehuurd had, bevond zich in een der oudste gedeelten van Parijs en wel in de Rue des Lions, niet ver van het eiland St. Louis, hetwelk door de brug van St. Louis in verbinding staat met het Ile de la Cité, waarop zich het oude stadhuis bevindt, en het Paleis van Justitie, de beroemde kerk van Notre Dame, en andere bekende gebouwen.

De ene zijde van de genoemde straat wordt bijna geheel ingenomen door het grote gebouw van de Massilon-School.

Daar tegenover bevond zich juist de schutting, die het onooglijke achterplaatsje van het ledige huis afsloot.

Reeds om acht uur betrok het drietal die posten, met de wetenschap dat zij vele uren wachten voor de boeg zouden hebben.

In dit geval echter, vergisten zij zich, want het was nog nauwelijks half elf, ofschoon in deze afgelegen buurten volkomen stil, toen het scherpe oor van Raffles die zich in een der portieken van het genoemde schoolgebouw verborgen had, een zwak gerucht opving.

Een man met zoveel ervaring als hij kon zich in de aard van dat geluid onmogelijk vergissen; men plaatste behoedzaam de uiteinden van een houten ladder tegen de schutting.

Voorzichtig stak hij het hoofd een weinig naar buiten, en bij het zwakke

licht van een eenzame straatlantaarn, zag hij, hoe een donkere gedaante langzaam boven de schutting uitrees, even rondkeek, en, toen zich in dat verlaten achterstraatje niemand bleek te bevinden, met katachtige lenigheid over de schutting klom, een ogenblik aan de handen hing, om zich daarop te laten vallen en met snelle schreden de Rue des Lions af te lopen in de richting van de Rue St. Paul.

Een ogenblik koesterde Raffles de vrees, dat de vluchteling misschien de wachtende auto zou zien en deze zou aanroepen, maar de vrouw liep verder en Raffles had zelfs enige moeite haar niet uit het oog te verliezen.

Zij scheen volstrekt niet voornemens te zijn een auto te nemen, maar liep snel voort, bereikte de Quai des Célestins, waar zich wat meer voorbijgangers bevonden en begon die te volgen totdat zij deze kade schuin overstak, de Pont Marie overging en zich nu op het eiland St. Louis bevond, dat slechts een enkele, brede middenstraat bevat, aan de ene zijde door vier, aan de andere door zes zijstraatjes met de kaden verbonden, die zich ten Noorden en ten Zuiden van dit eiland langs de Seine uitstrekken.

Raffles was haar zó haastig gevolgd, dat hij zich er niet eens van had kunnen overtuigen of Brand hem met de auto wel gevolgd was.

Wel verbeeldde hij zich, een paar malen het bekende geluid van de motor te hebben vernomen. Nog altijd volgde hij de jonge vrouw op een afstand van een meter of vijftig, totdat zij de Rue Poulletier insloeg, die achter de kerk omloopt, de enige, welke het eiland rijk is.

Hij zag haar nog een smal steegje ingaan, en juist toen hij er zelf de voet inzette, opende zich aan zijn rechterhand plotseling een smal deurtje in een schutting; een paar ongere gedanten stortten zich op hem, hij kreeg een geweldige dreun op het hoofd en snel ontzong hem het bewustzijn...

HOOFDSTUK M

ONDER DE GROND

Toen Raffles weer bij kwam, bevond hij zich in een schier volkomen duisternis. Het weinige licht dat binnendrong in de ruimte waar hij nu was, filterde moeizaam binnen door een klein raampje, dat zich wel vier meter boven zijn hoofd bevond en dat van twee kruistralies was voorzien.

Aanvankelijk voelde Raffles zich een weinig duizelig, want de mep die hij gekregen had was hard aangekomen, maar spoedig keerden geregelde gedachten weer in zijn brein terug, hij poogde zich op te richten, hetgeen echter niet zo vlot ging, en het bleek hem al spoedig dat men hem behangen had met een gewicht van wel twintig kilo aan ijzeren kettingen, waarmede zijn enkels ergens aan de muur waren bevestigd en die ook om zijn polsen zaten.

Deze laatsten waren niet alleen aan elkaar verbonden, maar van iedere pols hing een eind ketting af aan het onder-einde bezwaard met een ronde kogel, die zeker wel vier kilo woog.

— Wel, dat ziet er ouderwets en degelijk uit, mompelde Raffles voor zich heen. Ik dacht dat zulke dingen alleen nog maar op derderangsfilms te zien waren. Het lijkt waarachtig wel een middeleeuwse gevangenis, waarin ik hier ben opgesloten. Intussen kan het feit dat men mij niet meteen heeft dood geslagen, niet anders dan verheugend worden genoemd. De lui, die mij hier op zulk een onheuse wijze verwelkomden schijnen dus in elk geval nog enige waarde te hechten aan mijn leven.

Hij probeerde een paar stappen te doen en zijn vingers ontmoetten al direct een muur die vochtig aanvoelde, nat en glibberig.

Het rook muf en een paar malen voelde Raffles duidelijk hoe iets levends haastig over zijn voeten liep.

— Ratten, zei hij half luid. Ik kan het geen aangenaam verblijf noemen. Laat ons eens zien, of hier niet ergens een deur is.

Weer begon hij met de nodige moeite, terwijl de zware ketenen rammelden, een rondgang, maar die bracht hem niet verder dan omstreeks twee meter van de plek, waar het einde van zijn voetketting in de muur was gemetseld.

En hij had wel steeds langs een vochtige muur getast, ruw en ongelijk van oppervlakte, maar het hout van een deur hadden zijn vingers niet bereikt.

Op den tast keerde hij op zijn weg terug en probeerde het langs de andere muur, want hij had reeds bemerkt dat de ketting in een hoek was vast gemaakt maar ook deze poging leverde geen resultaat op.

Plotseling, zonder dat hij iets gehoord had, knarste een zware sleutel aan de buitenzijde in het slot van een deur en hij moest even de ogen sluiten, zozeer verblindde hem het licht dat plotseling zijn verblijfplaats vervulde.

De deur was open en hij hoorde een hem welbekende stem, die spottend hoonde:

— Goedenavond, mijnheer Raffles. Welkom in dit nederig verblijf. Hoe staan de zaken?

— Om de waarheid te zeggen, miserabel, antwoordde Raffles, nog zonder de ogen te openen. Ik ken je methodes, mijnheer Huguet, en ik moet ze afkeuren, want die handlanger heeft veel te hard geslagen voor het beoogde doel. Nog een beetje harder, en je zoudt voor goed van mij bevrijd geweest zijn.

— O, wat niet is, dat kan nog komen, zei de stem weer, snijdend sarcastisch, dat zal helemaal van jezelf afhangen.

— En dan die kettingen, vervolgde Raffles, die nu zijn ogen had geopend

en ze liet glijden langs de roestige, ijzeren ketenen die hem aan handen en voeten gekluisterd hielden. Waar heb je die oude rommel in 's hemelsnaam vandaan gehaald?

— Belangstelling in antiquiteiten? vroeg Huguet spottend, zijn elektrische lamp een weinig ronddraaiend, zodat alle muren goed belicht werden.

— Altijd gehad, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Nu dan, ik wil wel aan je nieuwsgierigheid voldoen. Inderdaad horen de kettingen bij de kerker. Ja, tegenstanders die het waard zijn, die behandel ik ook met een zekere eerbied. Je bent hier in een cel, diep onder de grond, waarde heer, waarin niemand minder dan de man met het IJzeren Masker gedurende korte tijd opgesloten is geweest. Nog andere hooggeplaatste personen hebben hier gezocht, soms totdat een klein, eenvoudig mechanisme, waarvan ik het nut aanstonds hoop uit te leggen, hen uit hun lijden verlost. Vroeger behoorde dit cachot bij het Paleis van Justitie, waarvan wij hier geen honderd schreden verwijderd zijn. Maar ja, hoe gaat het tegenwoordig, de arrestanten worden een beetje vertroeteld, en krijgen keurige cellen gelijkvloers, met een krib er in, met behoorlijk eten, met licht en lucht, en zonder de ketenen, en zonder de aardige inrichting waarover ik reeds vluchtig sprak.

Raffles liet de Koning van Parijs kalm zijn spotlust botvieren.

Hoe langer de man sprak, hoe meer tijd hij zou hebben zijn omgeving op te nemen.

Hij zag nu duidelijk, dat hij zich bevond op de bodem van een soort put, want een andere naam kon men niet geven aan die stenen kokor, met een hoogte van ruim vier meter, misschien zelfs wel vijf, en een vierkanten vloer, iets meer dan twee meter in het vierkant.

Die vloer bestond uit grote, platte vierkante plavuizen. Tegenover de plek waar hij was vastgeklonken was een lage, zeer

sterke deur met ijzer kwistig beslagen. Die deur stond zóver open, dat hij duidelijk de zware grendels kon zien, waarmee zij aan de buitenzijde gesloten kon worden, behalve met het roestige slot.

Het venstertje was ternauwernood drie decimeter aan iedere zijde en afgesloten door twee tralies, vierkant, bijna een polsdik, die elkander kruisten.

Het bleek zich vlak onder de zoldering te bevinden.

Wat zijn ketenen betrof, zij waren zeker reeds eeuwen oud, rood van roest maar klaarblijkelijk nog stevig.

Toen gingen zijn blikken naar degenen die met Huguet waren binnengekomen en zwijsend, als een wacht, om hem heenstonden.

Het waren vier kerels, onvervalste apachen, met grote, diep in de ogen getrokken petten, wijde broeken, de voeten stekende in vuile eertijds witte gymnastiekschoenen, en halsdoeken om de nek.

Tenslotte keek hij naar Huguet zelf.

In weinige dagen sedert zijn vlucht, was hij vermagerd, misschien door het bloedverlies, misschien ook wel door het onzekere van zijn toestand. Ondanks zijn spottende toon keken zijn ogen Raffles vol dodelijke haat aan. In het grijsgroen van de pupillen flakkerde het als in de ogen van een roofdier.

En toen zag Raffles nog iemand, die hij wegens de duisternis in de gang niet dadelijk had kunnen onderscheiden.

En zijn heldere stem klonk onmiddellijk:

— Aha, madame Odette Godin. Mijn verontschuldiging dat ik u niet het eerst heb begroet. Maar gij houdt u daar ook zo bescheiden in de schaduw.

De jonge vrouw kwam langzaam een paar stappen naar voren, tot het licht van de sterke zaklamp haar bleek, boosaardig vertrokken gelaat bescheen en zei toen:

— Dat had je toch zeker niet verwacht, is het wel, mijnheer de beroemde avonturier?

— Dit einde? Neen, dat beken ik eer-

lijk. Ik had alleen verwacht dat je mij naar de plek zoudt brengen waar je vriend zich ophield.

— Nu daarin ben je dan ook geslaagd, maar je zult er weinig nut van trekken, zei de vrouw scherp. Je bent wel slim, Raffles, maar een ding wist je toch niet, en dat is, dat ik heel bekwaam ben in het lezen van de lippen, en woord voor woord heb kunnen nagaan wat je met je assistent besprak in een hoekje van de kamer.

— Goede les voor een volgende keer, zei Raffles laconiek.

— Ha, ha! Een volgende keer, lachte de vrouw hysterisch. Hij is het bluffen nog steeds niet verleerd. Jij dacht, omdat je Engels sprak, en zacht fluisterde, dat je afspraakje voor mij geheim zou blijven, maar je wist niet, dat ik zes jaren in Amerika heb gewoond.

— Zo heb ik dan de ene domheid op de andere gestapeld, zuchtte Raffles. En is het onbescheiden, als ik informeer naar het laatste hoofdstuk van deze kleine comédie?

— Daarover zullen wij het aanstonds hebben, zei Huguet kortaf.

— Als je het mij vraagt, Gaston, dan schiet je hem onmiddellijk een kogel door het hoofd, viel de vrouw woedend uit.

— Nu, dat is een wel wat zonderlinge dankbetuiging aan iemand, die je slechts enkele uren geleden toch wel een dienst heeft bewezen, zei Raffles zonder enige scherpte.

Maar Huguet viel de vrouw grof in de rede:

— Bemoel je er niet mee! Je hebt veel goed gemaakt, door hem in onze handen te spelen, maar je stommitheit wat Georgette Dufour betreft, zal ik niet zo gauw vergeten.

— Eén ding nog, voor wij verder gaan, begon Raffles weer, van wiens gelaat de glimlach nog niet verdwenen was. Hoe wisten je vrienden dat je zoudt komen? Hoe konden je vrienden mij zo snel en handig overvallen? Vergeef deze vraag van een man, die gaarne alles weet wat

rechtstreeks of zijdelings met zijn eigen beroep in verband staat.

De jonge vrouw haalde de schouders op, en zei half minachtend, half trots:

— Ik ben vanmiddag wel twee uren op straat geweest. Natuurlijk vond ik dadelijk de schoorsteen, ook jouw mooie luik dat ik echter zorgvuldig ben voorbijgelopen en een korte wandeling over drie daken was voldoende om door een leegstaand schoolgebouw, de straat te bereiken. Op dezelfde manier ben ik teruggekeerd en je hebt misschien wel eens van telefoons gehoord?

— Alle hulde! riep Raffles uit, oprecht verbaasd. Dat heb je waarlijk knap gedaan, jongedame, ik heb wel eens meer vrouwen gehad onder mijn tegenstanders, maar ik geloof niet dat er een onder was, zo slim als de mooie Odette Godin. En mag ik nu even van onderwerp veranderen? Ik heb een geweldige honger!

— Aan je wens zal dadelijk worden voldaan, zei Huguet kalm. Wij hebben eten voor je meegebracht, want ik zou gaarne willen dat je beschikt over je gehele lichaamskracht en je hersens, want ik denk dat je een en ander wel zult nodig hebben. Zet alles voor hem neer en maak de kettingen van zijn polsen los, Gontran, beval hij.

Een der zwijgende kerels achter Huguet trad nu naar voren met een mandje in de handen, dat hij voor Raffles op de grond zette, om vervolgens met een sleutel het slot los te maken van de boeien.

Raffles had zwijgend toegekeken, wreef even de rode plekken op zijn onderarmen, ging bedaard op zijn hurken zitten, maakte het mandje open en zei:

— Maar dat ziet er goed uit! Koude kip, vers brood, een half flesje wijn, een beker, een blikje lunchtong, opengemaakt en wel, en, toppunt van weelde, zelfs een bord, mes en vork. Ik behoef slechts toe te tasten.

Hij begon direct aan zijn maaltijd, blijkbaar met de grootste eetlust en ondanks zichzelf moest Huguet de geest

kracht bewonderen van de man, die hij dodelijk haatte.

— Ik hoop dat je over enkele minuten nog even smakelijk zult toetasten, begon hij grimmig. Want luister nu, en zet goed je beide oren open, want het gaat om je leven. Vindt je deze kerker goed verlicht?

— O ja, daar mankeert niets aan, antwoordde Raffles met volle mond. Laat die lamp maar hier.

— Die lamp nemen we straks weer mee, zei Huguet koeltjes. Ik bedoel of je bij het licht van mijn lantaarn je omgeving goed kunt opnemen?

— Dat laat niets te wensen over. Nog al vies, als je mij dit woord veroorlooft. En er zijn ook ratten.

— Ja, dat komt meer voor in de putten, die zo vochtig zijn. Het water van de Seine lekt hier geredelijk door en bij overstromingen staat het water hier wel een halve meter hoog.

— Dat is voor die ratten hoogst onaangenaam, zei Raffles, terwijl hij zich nog eens van de luntong bediende.

— O, die weten zich wel bijtijds te redden, hernam Huguet lichtig en zonder de blik van Raffles af te wenden, in de hoop dat hij althans een spoor van angst zou waarnemen op dat mannelijk gelaat, waarin de ogen op dit ogenblik zo vrolijk glansden, als zat hij aan een feesttafel, in een zaal vol licht en mensen.

— Maar overstromingen hebben wij voorlopig gelukkig niet te duchten, ging Raffles voort, en een snee brood ging de luntong achterna.

— Dat niet, maar zie je, dat hoog water kunnen wij... kunstmatig te weeg brengen. Ik zal je de zaak trachten uiteen te zetten. Je weet natuurlijk dat wij hier zijn op het Ile St. Louis. Dat wil zeggen dat de Seine er in twee brede takken omheen stroomt. Welnu, voor een betere riolering heeft men die beide takken met elkander verenigd door een buisleiding. Die is echter reeds vijf jaar geleden buiten werking gesteld toen een

betere rioleringsstelsel werd uitgedacht. Maar die pijpleiding is er nog altijd, men kan er nog altijd water in laten, en een paar van mijn mannen, echte knutse-laars, hebben een handwiel aangebracht, dat een zogenaamde driewegskraan bedient, in die verbindingsbuis gemaakt. Die buis meet wel een halve meter in doorsnee, maar vlak onder die kraan hebben mijn dappere jongens, al knutselend, ha, ha, een smallere pijp gemaakt, die... uitkomt onder deze put.

— Buitengewoon belangwekkend, zei Raffles, levendig knikkend, en met smaak op de kippenbout kluisend. Ongewijfeld een interessante vrijetijdsbesteding. Vandaar natuurlijk die vochtige muren. En, stellen zij die kleine uitvinding wel eens in werking?

— Soms, als deze put schoon gemaakt moet worden. De buis waarvan ik sprak, ligt ongeveer drie meter onder de grond, maar de bovenzijde van deze put, ik bedoel de zoldering, ligt er zeker wel vier meter onder. Je hebt natuurlijk op school wel aan natuurkunde gedaan?

— Mijn lievelingsvak, bevestigde Raffles. Altijd verbazend veel plezier in gehad. Je doelt natuurlijk op de wet der communicerende vaten. Wacht eens, hoe was het ook weer? « In twee vaten, die met elkander in verbinding staan, zal het water tot op hetzelfde peil stijgen », of iets van die aard.

— Je bent een uitstekende leerling geweest. Dat heb je goed onthouden. Dus, let op, wanneer de driewegskraan wordt opgezet, dan stroomt het water door de buis, en begint deze put te vullen, natuurlijk tot helemaal bovenaan, om ten slotte weg te stromen door dat vierkante gat daarboven. Maar vlug kan dat niet gaan, want het water dringt maar door een heel kleine opening binnen. Zou je geloven dat het wel een vol uur duurt voor het water in deze put dat kleine raampje daarboven bereikt heeft? Kunstig bedacht, nietwaar? Ja, soms kan men zulk een inrichting wel eens nodig hebben, bijvoorbeeld om lastige, koppig-

ge heren tot spreken te dwingen. Zie je soms enige samenhang tussen je verblijf hier en mijn toelichting tot dit aardig geval?

— Geen spoor, zei Raffles, de kleine beker opnieuw met wijn vullend.

— Wel, dan zal ik je op weg helpen — en nu alle spot terzijde, want ik bezweer je dat ik in volle ernst spreek. — Je hebt hier in Parijs een paar huizen, Raffles. Ik weet niet waar die zich bevinden, maar ik wil ze hebben, want het is me bekend, dat ze enige kostelijke geheimen bezitten, zoals uitgangswegen naar buiten, onder vestingsmuren door, die voor mij van zeer groot nut kunnen zijn. Maar dat is nog lang niet alles. Dat is slechts een onbeduidend onderdeel van wat ik van je hebben wil. Je hebt een hoop duiten, al weet ik dat je de dwaasheid begaat van die rijkdommen zeer grote bedragen weg te schenken aan armen en onderdrukten, zoals jij ze noemt. Dat geld heb je verborgen op verschillende plaatsen van onze aardbodem. Niemand kent die plaatsen, behalve jij en je vrienden. Je zult mij er minstens twee van aanwijzen; en ik zal mij overtuigen dat je de waarheid hebt gesproken, alvorens ik je van hier laat vertrekken.

— Ik denk er niet aan, zei Raffles koel.

— Je zult het wèl doen, hernam Huguët, eveneens zijn kalmte bewarend. Ik weet zeker dat je het doet, omdat dat goud en die diamanten voor jou niet zoveel waarde kunnen hebben als het lieve leven. Maar ik ben er nog steeds niet. Men noemt je een edelman, en ik weet dat je een eed nooit zult breken. Je zult mij dus zweren, mij nooit meer een strobreed in de weg te leggen, zodra ik je hier zal hebben vrij gelaten.

— Ik zal je blijven vervolgen tot aan het eind van de wereld, zei Raffles rustig, het restje van de wijn in zijn keelgat gietend.

Dat was meer dan Huguët kon verdragen.

— Vervloekte Brit! Denk je dat ik je

daartoe de gelegenheid zal laten? Je zult doen wat ik zeg, of ik zal je met eigen hand wurgen.

— Dat kun je niet, want mijn handen zij vrij, zei Raffles uit de hoogte en zijn gebalde vuisten waren reeds voor zijn gelaat om de slag af te weren.

Huguët glimlachte vals, trad weer achteruit, schijnbaar gekalmeerd en hernam:

— Je zult je bedenken, ik ben er zeker van. We geven je daartoe een vol uur, want zodra we deze deur achter je gesloten hebben, zullen we op de gang nog een kwartier wachten en je gelegenheid geven ons te waarschuwen; daarna wordt onherroepelijk de kraan geopend.

— Je zult uit mijn mond niets te horen krijgen, zei Raffles koelbloedig.

Dezelfde man die hem het eten had voorgezet, sloot de kettingen weer om zijn polsen, draaide ze op slot, en voegde zich bij zijn makkers, die reeds heengingen.

Huguët wierp hem nog een dreigende blik toe, en zei hees:

— Een kwartier — denk er om — dan begint het water in de put te stijgen. Na een uur zal het je geheel bedekt hebben. Gedurende al die tijd kun je ons toeroepen wat je besloten hebt en het zal daarboven gehoord worden. We zullen je dan langs een touwladder naar boven trekken, want heel boven in deze put bevindt zich een luik. Van boven gegrendeld, dus maak je géén illusies.

Raffles zei nog steeds niets. Hij zat in zijn hoek, met gesloten ogen, als om het hatelijk gezicht van zijn doodsvijand niet langer te behoeven zien en vooral niet dat mooie, vinnige, duivelachtige gelaat van de vrouw, die hem aldus vergold dat hij haar het leven had gered.

De deur sloeg dicht, de sleutel knarste in het slot, de zware grendels werden voorgeschoven.

Toen werd het weer donker en stil in de stenen koker.

HOEDSTUK VI

HET WATER

De deur was ternauwernood dicht of Raffles opende de ogen weer.

Hij trok voorzichtig zijn handen een weinig op, om te beletten dat de roestige kettingen lawaai zouden maken, en trachtte met zijn vingers de plek te bereiken waar de ijzeren armbanden om zijn polsen aan elkaar waren vastge- maakt.

Dit bleek echter volkomen onmogelijk te zijn. De verbindingsplek bevond zich juist onder de handpalmen, en hoe Raffles zijn polsen ook wrong, hij kon zijn handen niet zo verdraaien, dat zijn vingers het slot bereikten.

Ja, als Raffles een van zijn lopers bij de hand had gehad, een van die fijne werktuigjes, die hem maar zelden verlieten, dan zou hij met het slot heel weinig moeite hebben gehad.

Het was overigens een heel gewoon hangslot en die bezaten voor Raffles geen geheimen; hij zou ze met een haarspeld kunnen openen.

Nogmaals begon hij, heel voorzichtig, over de bodem van de put rond te krui- pen, misschien wel in de hoop, een uit- stekende steen te vinden, om daarop het slot te verbrijzelen.

En juist toen hij op zijn knieën lag, begon het water heel zacht klokkend, door de kleine gaatjes in de bodem te dringen. Het kwartier was dus om.

Raffles luisterde scherp toe. Buiten de deur hoorde hij zwak schuifelende voet- stappen, en het hysterisch lachen van de vrouw.

Toen werd het weer stil. En Raffles bleef voortzoeken, haastiger nu, maar de vloer was volkomen vlak.

Weldra zag hij het nutteloze van deze poging in; en opnieuw wendde hij zich om, en kroop weer voort, totdat hij plot- seling ophield. Zijn vingers hadden iets aangeraakt dat bewoog, dat hij verplaat-

sen kon.

Hij omvatte het stevig, en bijna was een juichkreet hem ontsnapt. Het was de vork waarmee hij zoëven gegeten had.

Zonder zich te overhaasten, maar ijve- rig werkend, zocht Raffles op de tast weer het hangslot dat zijn voeten ge- boeid hield, en begon met de omgebogen vorktand in het sleutelgat te tasten.

Het duurde lang, want het metaal van de vork was week, weker dan dat van het slot, en een paar malen moest Raf- fles met de tanden dit primitieve werk- tuig anders fatsoeneren.

Hij had naderhand onmogelijk kunnen zeggen, hoeveel tijd er wel verliep, maar het moest nog al lang zijn geweest, want zijn handen werkten reeds onder water, en nu en dan sloegen de drabbige golf- jes van het binnenstromende water hem tegen de kin, bij het diep voorover buk- ken.

Toen hij rechttop moest gaan zitten om te beletten dat het kwalijk riekende wa- ter hem in de mond drong, begon hij te wanhopen, toen er plotseling binnen in het slot iets lossprong.

Hij rukte de ronde, ijzeren beugel uit het slot; hij kon zijn voeten nu ten min- ste bevrijden.

Onmiddellijk ging Raffles overeind staan; het water reikte reeds tot onge- veer halverwege zijn dijen.

Hij waadde naar de deur, met de zwa- re gewichten nog aan zijn handen, maar zag aanstonds in dat iedere seconde, aan het openen van die deur besteed, verlo- ren zou zijn.

Toen maakte hij de rondgang door de stenen koker, waarin het water lang- zaam, voortdurend hoger steeg, en tastte met de vinger langs de ruwe oppervlak- te, totdat hij een uitspringende steen gevonden had, waarop hij met alle macht

met de boeien rondom zijn polsen begon te hameren, zodat de ijzeren banden hem de huid schaafden en het bloed te voorschijn kwam.

Het was vruchteloos. Het ijzer vernielde de steen, maar niet omgekeerd.

Het water was nu tot halverwege zijn borst gestegen, toen Raffles iets anders verzon. Hij waadde weer naar de hoek waar hij steeds vertoefd had, haalde zo diep hij kon adem, dook onder, vond onmiddellijk de afgeworpen boeien en begon daarop opnieuw zijn pogingen.

Hij sloeg nu op ijzer, maar het water bood natuurlijk tegenstand, en door zijn inspanning moest hij reeds na tien seconden boven komen om opnieuw zijn longen met lucht te vullen.

Met ongebroken wilskracht bleef hij door gaan, steeds opnieuw, het slot van de polsen beukend op een van de zware kogels. En telkens als hij boven kwam, was ook het water een weinig gestegen.

Het stond nu bijna tot onder zijn oksels, en de zware kogels om zijn handen dreigden hem telkens zijn evenwicht te doen verliezen, en hem, met de voeten naar boven, omlaag te trekken.

Hij was zelfs genoodzaakt, zich dicht bij een der muren te plaatsen om dit te beletten.

Drie malen trachtte hij zich af te zetten van de grond, om te onderzoeken, of hij zich zwemmende boven water zou kunnen houden; drie malen kon hij zich met krachtige beentrappen korte tijd boven water houden en dan trokken de loodzware kogels aan zijn handen hem onherroepelijk naar omlaag en had hij moeite genoeg zich onder water zo te wenden en te keren, dat hij het hoofd weer boven de oppervlakte kon uitsteken.

En hij zou zich moeten haasten, dat begreep hij, niet alleen omdat anders de verdrinkingsdood hem wachtte, maar ook omdat het mogelijk zou zijn, dat, tegen dat het uur was verstreken, zijn vijanden door het venster zouden komen zien, hoe het met hem stond.

Voor de laatste maal dook hij weer onder, wetende dat hij verloren was, als hij thans niet slaagde.

Met inspanning van al zijn krachten beukte hij het slot op de steen, totdat het bloed in zijn hoofd begon te gonzen, en juist toen hij de ongelijke strijd tegen het noodlot wilde opgeven, voelde hij tot zijn onuitsprekelijke vreugde hoe het slot zich begaf, en de ringen van zijn polsen weggeden. Hij was bevrijd!

Raffles zwom naar een der wanden, daar, waar zich het venstertje bevond en trachtte enig steunpunt voor zijn voeten te vinden.

Het gelukte hem niet; hier en daar staken wel de stenen iets naar voren, maar niet voldoende om zijn voet een rustplaats te verschaffen.

Hij zou dus moeten wachten, tot het water nog hoger gerezen was, om te pogen, het luik daarboven te openen of misschien zich een doortocht te banen door dat kleine venster, na de tralies te hebben verbroken. Hoe dit moest geschieden, hij wist het nog niet, maar hij was innig dankbaar, dat hij tenminste armen en benen weer kon bewegen.

Er verstreek nog bijna een kwartier en eindelijk kon Raffles, zich zo hoog mogelijk opwerkend, met zijn rechterhand het smalle kozijntje bereiken van het venstertje. Een bittere teleurstelling wachtte hem.

Hij zag met één enkele blik dat het voor een man, die zich halverwege in het water bevond, hoe sterk hij ook was, volkomen onmogelijk zou zijn die korte, dikke scherpkantige tralies los te wringen uit het beton, waarin zij stevig verankerd waren.

Toen zwom hij weer naar het midden, maar het luik was nog veel te hoog boven hem om het zelfs te kunnen bereiken.

En onafgebroken bleef het water stijgen. Nog hoogstens tien minuten en het zou, eerst langzaam, dan met geweldige kracht door het vierkante gat wegstromen.

Tenslotte kon hij zich zóver optrekken, dat hij een blik door het vierkante gat kon slaan.

Hij zag inderdaad een soort kelder, alleen verlicht door een gloeipeertje.

En op ongeveer vier, vijf meter van hem af zaten zes mannen en een vrouw, van wie hij er drie op de rug keek.

Maar nauwelijks had hij de vrouw herkend of zij zag hem.

Zij slaakte een luide waarschuwend kreet.

Een der mannen stond op, keek op zijn beurt om, zag Raffles, trok zijn revolver, zó driftig dat hij zijn zware stoel omwierp.

Juist toen het schot afging, liet Raffles de tralies los en verdween onder de oppervlakte van het zwarte, borrelende water.

HOOFDSTUK VII

HET RATTENHOL

Hoe stond het intussen met Henderson en Brand? Zij waren wel degelijk trouw op hun post gebleven, en hadden ook gezien hoe Raffles de vrouw begon te volgen, die over de schutting geklommen was.

Zij wachtten slechts af of de vluchtelingen een taxi zou nemen, maar toen dat niet het geval bleek te zijn, volgde Brand, omzichtig rijdend, de grote Avonturier op de korte tocht, die hem over de brug van St. Louis bracht, en midden op het kleine eiland van die naam, dat als een verlengstuk is van het beroemde Ile de la Cité, met zijn kostelijke oude bouwwerken.

Op een gegeven moment wist Brand niet goed wat hij eigenlijk moest doen, want een kort ogenblik was Raffles uit het oog verdwenen.

Hij remde en stopte en fluisterde tot Henderson:

— Wacht hier even, ik kom direct terug. Ik geloof dat mylord die smalle zijstraat is ingegaan en ik durf daar niet volgen met de taxi. Ik zal je aanstonds komen waarschuwen.

Toen Brand de zijstraat in ging, kreeg hij Raffles juist weer in het oog, toen deze een smal slop inging.

Hij liep er zelf op toe, zijn schreden dempend en toen — toen was het plotseling alsof een luik zich in de bodem opende, hij hoorde een doffe slag, een

gedaante kwam vliegensvlug te voorschijn en het volgende ogenblik was alles verdwenen.

Er was geen kreet geslaakt. Geen ander geluid dan het zacht dichtvallen van een deurtje. Toen weer stilte.

Brand kon nauwelijks een kreet van schrik weerhouden, ijde naar voren, en betrad op zijn beurt het slop.

Ja, daar was het valdeurtje geweest, dat moest zo zijn, in die muur. Bij het licht van zijn zaklantaarn zag hij de scharnieren, de klink, maar hoe hij er ook aan rukte, er was geen beweging in te krijgen.

Met bonzend hart stond Brand een ogenblik stil om te luisteren, maar hij hoorde niets, niets dan het klotsen van het Seinewater tegen de walbeschoeiing.

Toen snelde hij terug, zo vlug zijn benen hem konden dragen en fluisterde hijgend tot Henderson, die reeds ongerust werd:

— James, er is iets met mylord gebeurd.

— Wat dan, mijnheer Brand? vroeg de reus angstig.

— Hij moet in een hinderlaag zijn gelokt, ik begrijp er nog niets van. Plotseling verdween hij voor mijn ogen, toen hij een smalle steeg was binnengegaan, zo donker als een kolenmijn, en juist toen ik meende hem met de hand te kunnen aanraken.

— Maar dat is toch onmogelijk, fluisterde de reus, die bleek was geworden. Hebt u dan niet horen lopen? Hebben zij hem het sloop doorgesleept?

— Niets van dat alles. Heel in het begin ging ergens een deur open, of een valluik, ik hoorde een doffe slag en toen werd mylord plotseling aan het oog ontrokken.

— Dan hebben zij hem dood geslagen, de schurken! barstte Henderson uit, in dolle woede de vuisten ballend.

— Neen, James. Als dat het geval was, zouden zij zich niet de moeite hebben gegeven hem naar binnen te trekken, maar zouden hem of in de Seine hebben gegooid, wat hier al heel gemakkelijk gaat, of eenvoudig hebben laten liggen waar hij lag. Ik vermoed dat zij hem willen dwingen zijn kostbare geheimen te verraden zoals dat vroeger al eens meer is gebeurd en daartoe is het in de eerste plaats nodig dat mylord in leven blijft.

— Maar als gij dat denkt, mijnheer Brand, dan moeten de schurken ook geweten hebben wat er ging gebeuren! riep Henderson wanhopig uit.

— Daaraan twijfel ik ook geen ogenblik, James, hernam Brand, die zichzelf nauwelijks kon beheersen. Die vrouw heeft een rol gespeeld, de sluwe duivelin. Zij moet kans hebben gezien, Huguet te waarschuwen, en zij heeft op handige wijze mylord naar deze plek gelokt, waar haar medeplichtigen op de loer lagen.

Henderson was plotseling zeer kalm geworden. Hij stapte rustig van zijn plaats en zei:

— Dan kunnen wij maar één ding doen, mijnheer Brand, en dat is, hem te hulp komen. Hij mag die geheimen niet verraden, en omdat hij het ook nooit zal doen, zullen zij hem willen vermoorden. Dat moeten wij voorkomen. Wij zullen die deur intrappen, waarover gij hebt gesproken.

— Wij zullen verstandiger zijn, James, en niets van die aard doen, zei Brand hoofdschuddend. Door het lawaai zouden wij niet alleen de omwonenden

opmerkzaam op ons maken, maar ook de politie, en dat moeten wij zo lang mogelijk vermijden.

— Waarom? Waarom zouden wij niet de eerste de beste agent aanroepen, en hem zeggen wat er gebeurd is?

— Daar zijn verscheidene redenen voor, James, en ik noem je er maar twee. Ten eerste zou daardoor het geheim van mylord geopenbaard worden, en ten tweede heeft de politie niet de gewoonte zonder lawaai op te treden. Wij hebben te doen met zeer slimme tegenstanders, en bij het minste verdachte gerucht, zou mylord vermoord worden en zij zelven zouden weten te ontkomen langs een van die sluipwegen, waarvan de bodem hier als het ware doorzeefd is. Neen, wij moeten proberen langs een andere weg binnen te dringen.

— En de auto, mijnheer Brand?

— Die zullen wij tijdelijk ergens in de schaduw parkeren. Wacht mij hier. Ik ben direct terug.

Henderson moest echter wel tien minuten geduld oefenen voor Brand terugkeerde. En als er met de bandieten werkelijk gebeurd was wat Henderson als straf over hen van de hemel had afgesmeekt, dan zou er niet één meer van hen in leven zijn.

En wéér ging er enige kostbare tijd verloren, omdat zij moesten wachten tot een tweetal agenten, die met tergende langzaamheid voorbijgingen, uit het oog en uit het gehoor waren verdwenen.

Toen snelden zij het sloop in, maar dadelijk bleef Brand weer staan en zei zacht:

— Dit is de deur! Je ziet hoe stevig zij is.

— Toch zie ik kans, haar in te drukken, mijnheer Brand.

— Ik wil het niet ontkennen, maar je zoudt zoveel leven maken, dat je meteen het doodvonnis over mylord zou voltrekken. Ga mee, wij zullen proberen wat verderop over de muur te klimmen.

— Maar het is een huis, het lijkt wel een oude fabriek, mijnheer Brand.

Onder het fluisterend spreken waren zij snel voortgelopen en bereikten nu de plek waar het sombere hoge gebouw plotseling ophield en de muur zich voortzette. Deze was bijna drie meter hoog en dus niet zo gemakkelijk te beklimmen.

Zij vonden wat verderop een fraai, gewelfd poortdeurtje, van stevig eikenhout, maar dat gesloten bleek te zijn, waarschijnlijk met grendels.

Brand overtuigde zich dat er in het donkere slop zich niemand bevond en zei toen zacht:

— Til mij boven op de muur, James, dan zal ik gaan kijken of dat poortje van binnen geopend kan worden. Zo ja, dan laat ik je daardoor binnen, zo neen, dan zal ik zoeken tot ik een ladder gevonden heb, en je die toesteken.

Zonder tijd te verliezen bukte Henderson zich, vatte Brand, die met de handen tegen de muur leunde, bij de enkels en hief hem in de hoogte zoals een ander het met een wandelstokje zou hebben gedaan.

Een seconde later zat Brand schrijlings op de muur waarvan hij zich aan de andere kant op de weke aarde liet vallen. Het duurde niet lang of zijn tastende vingers hadden inderdaad twee roestige grendels gevonden die moeilijk te verschuiven waren.

Maar toen kon hij ook vrij gemakkelijk de deur openen, en Henderson die dadelijk verklaarde dat hij zich tot twee maal toe zich had moeten verschuilen, omdat er een late bewoner van de buurt in de straat voorbijschoof, glipte naar binnen, waarna de deur zodanig werd gesloten, dat deze gemakkelijk weer kon worden geopend.

Zij stonden in een bijna volkomen duisternis. Het enige licht was afkomstig van de maan, die in haar eerste kwartier was en nog herhaaldelijk door wolken werd verduisterd.

Vóór hen rees de sombere massa op van het gebouw, waarbinnen Raffles zich ergens moest bevinden en nu en dan stootten hun voeten bij het voortgaan

tegen overblijfselen van grafzerken, omgevallen kruisen en boomstronken.

Er hing een bedorven lucht en het was duidelijk dat de omwonenden dit voormalige kerkhof gebruikten om er hun afval neer te werpen.

Vruchteloos echter zocht Brand naar een deur, een ingang.

Eindelijk echter vond hij, na enig zoeken, een zeer smalle, wel bijna twee meter hoge opening in de muur, zoals men die vroeger wel aantrof in soortgelijke gebouwen.

Die spleet was zeker niet meer dan een decimeter breed, maar het was althans een opening en Brand besloot onmiddellijk hiervan partij te trekken.

Henderson zowel als hij waren voorzien van sterke stalen breekijzers, en de reus, die onmiddellijk begreep wat de jongeman voorhad, begon de kalk aan te tasten, die de oude stenen bijeenhield.

Maar toen het gat groot genoeg was om zelfs Henderson door te laten, had Brand met schrik uitgerekend dat er nu zeker wel anderhalf uur verstreken moest zijn van het ogenblik af, dat hij Raffles als door de grond had zien zinken.

Was het buiten donker geweest, hier, aan de andere kant van de muur, was het volkomen onmogelijk zelfs maar het geringste te onderscheiden en Brand was verplicht na een paar meters op de tast te zijn voortgegaan, zijn zaklantaarn te ontsteken.

Bij het schijnsel zag hij dat hij zich moest bevinden in wat vroeger een grote kapel was geweest van half ronde vorm.

Er bevond zich echter thans niets meer in, geen enkel meubelstuk, geen bank, geen crucifix, geen kandelaar, niets, wat aan de vroegere bestemming herinneren kon.

Tegenover de plek waar zij waren binnengedrongen waren nog de overblijfselen te onderscheiden van wat vroeger zeker een fraai, door kunstenaarshand gedreven ijzeren hek was geweest, en daar voorbij begon een zuilengang, die

naar het hoofdgebouw voerde, of liever er langs liep, en er door tal van poortgewelven mee in verbinding stond.

Brand wilde juist daarbinnen gaan, toen hij eensklaps bleef staan, luisterde, en zacht vroeg:

— Hoor jij niet iets, James?

— Zeker, mijnheer Brand, sedert een halve minuut ongeveer hoor ik iets dat op het neerplassen van water gelijkt. Het moet ongeveer onder onze voeten zijn. Toen het pas begon dreunde de grond ervan. Het water moest met grote kracht onder de vloer doorstromen.

— Laten wij voortmaken, zei Brand kortaf, die bleek was geworden. Dat beïdijt weinig goeds.

Zwijgend volgden zij de zuilenganderij, en steeds duidelijker hoorden zij het ruisen van het water. Zij liepen voorbij een verlaten, reusachtige zaal, misschien vroeger de refter geweest, een ketelhuis, een brouwerij of iets dergelijks.

Thans wies er onkruid uit de bodem en liepen er waterratten rond. Zij gingen verder bij het licht van hun zaklantaarns, bereikten een betonnen trap, daalden die af en kwamen in een kelder vol oude half vermolmde pakkisten en vaten.

Met steeds koortsachtiger haast begonnen zij te zoeken tot Brand opnieuw bleef staan, want eensklaps was het geluid van stemmen tot hen doorgedrongen.

Ook Henderson had het gehoord. Zijn ogen begonnen te fonkelen, en zijn vuist omklemdde het stalen breekijzer.

Brand liet het licht van zijn lamp overal rondspelen tot het viel op een deur, die niet geheel gesloten was. Zij gingen er op toe en hoorden nu duidelijk gelach en gepraat.

Brand duwde de deur behoedzaam verder open. De twee mannen keken in een lange, smalle kelder. Er stond een tafel, waarbij enige mannen en een vrouw gezeten waren. Een man stond op, wierp daarbij zijn stoel om en richtte zijn re-

volver schuin naar beneden, naar een vierkant gat omstreeks een halve meter boven de vloer, in een der wanden aangebracht.

Als in een flits zag Brand heel even het gelaat van Raffles achter de tralies van dat gat, en juist even vóór de man schoot, had Brand zijn revolver getrokken en joeg de schurk een kogel door het hoofd. De twee schoten klonken slechts als één.

Het volgende ogenblik was de kelder geworden tot een strijdtoneel. Henderson, zwijgend, maar half dol van woede, sloeg met zijn stalen staaf in het rond, en had al spoedig twee van de andere kerels zó hard geraakt, dat zij die nacht althans niets meer waard waren. De vierde nam de vlucht, en nummer vijf kreeg van Brand met zijn eigen zware stoel zulk een geweldige dreun op het hoofd, dat hij bewusteloos ineenzakte.

De vrouw was reeds eerder gevlucht, maar Brand had haar herkend; het was Odette Godin.

Het gevecht had geen vijf minuten geduurd maar het gelaat van Raffles was verdwenen. Zij zagen nog slechts twee handen die zich krampachtig vastklemden aan een der dwarstralies.

Henderson wilde hieraan reeds beginnen te rukken, maar Brand beval, hijgend nog van de strijd:

— Niet doen! Wij moeten naar beneden! Er moet natuurlijk een andere ingang zijn naar die kerker. Daar is de deur.

Zij ijlden de kelder uit langs een andere weg dan zij waren binnengekomen, vonden een hoge trap, snelden die af, en toen wees het water, dat door fijne kier-tjes van een zware deur naar buiten drong, hen de weg.

Henderson wilde de grendels terzijde rukken, maar Brand beval opnieuw:

— Niet doen. Wie weet hoe hoog die ruimte daarachter is? Naar de trap te oordelen die we zijn afgedaald, zeker wel vier meter, en de kracht van het uitstromende water zou je verplette-

ren. Neem je breekijzer!

Henderson vatte opnieuw de stalen staaf, dreef hem tussen de zware planken, waaruit de deur bestond, wrikte en wrong, en een dikke straal water spoot eensklaps naar buiten, die voortdurend breder werd, totdat een gehele plank zich met luid gekraak begaf en Henderson ondanks zijn voorzorgen toch nog met kracht tegen de wand van de gang werd gedrukt.

De opening was nu echter zo groot, dat het slechts heel kort duurde voor het water was weggestroomd, langs de hellende gang waar zij tot hun enkels in het water stonden.

Toen rukten zij de grendels weg, draaiden de sleutel om in het slot, die de schurken daarop hadden laten zitten en op de bodem van het cachot, met het hoofd nog even boven water, vonden zij Raffles, door een schampschot aan het hoofd gewond, maar levend, levend en glimlachend.

Er werd geen ogenblik getalmd. In no time was Raffles in veiligheid gebracht, buiten het poortje van het kerkhof en juist op het ogenblik dat Gaston Huguët, gewaarschuwd door Odette en bijna krankzinnig van woede, met een paar andere helpers kwam aanstormen, om de kostbare vogel gevlogen te vinden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een kostbare erfenis

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wàr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES :

.....

L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266